NİÇİN KENDİNİ KANDIRIYORSUN?

Ey insan, 'üstün kerem sahibi'
olan Rabbine karşı seni
aldatıp-yanıltan nedir?
(İnfitar Suresi, 6)

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı:Temmuz, 2000
İkinci Baskı: Eylül, 2002
Üçüncü Baskı: Ağustos, 2005
Dördüncü Baskı: Eylül, 2005
Beşinci Baskı: Mart, 2006
Altıncı Baskı: Temmuz, 2006
Yedinci Baskı: Aralık, 2006

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

w w w . h a r u n y a h y a . o r g - w w w . h a r u n y a h y a . n e t

İ Ç İ N D E K İ L E R

OKUYUCUYA

Yazarın eserlerinde evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi

üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

GİRİŞ

Din ahlakından uzak toplumlarda yaşayan insanların büyük bir kısmının hayat anlayışları ve yaşama amaçları birbirine benzer. İlk bakışta birbirinden farklı görünse de, aslında temelde aynıdır. Çünkü içinde bulundukları şartlar değişse de, dünyaya yönelik istekleri, tutkuları, hırsları, planları, idealleri ve emelleri son derece benzerdir.

İnsanın karakterinin şekil almaya başladığı ilk yıllar çocukluk yıllarıdır. Bu yıllarda çocukların oldukça sorumsuz ve dünyadan habersiz bir yaşantısı olur. Ardından okul hayatı ve gençlik yılları gelir. Bu yıllarda amaç, kalabalık bir arkadaş çevresi edinmek, okulda popüler bir insan olmak, modaya uygun markalarda kıyafetler giyinmek, çevresindekilere gösteriş yapmak gibi klasik isteklerle sınırlıdır. Ardından okul biter ve iş hayatı başlar. İş hayatında kişi kendi mesleğinde yükselmeye, daha çok para kazanmaya, daha üst bir mevkiye ulaşmaya çalışır. Bunun için tüm vaktini ve imkanlarını kullanır. Bu arada iyi bir eş bulup evlenmek ve bir an önce "çoluk çocuk sahibi olmak" için de uğraşır. Dünyadaki tek önemli olayın -kendi deyimiyle- "mutlu bir yuva kurmak" olduğunu düşünür. Kısacası doğar, büyür, eğitim görür, iş hayatına atılır, evlenir, çocuk sahibi olur, bu arada gücü yettiğince para ve itibar kazanmaya çalışır, sonra çocuklarını evlendirir, torun sahibi olur… Ve böyle belirli birkaç dünyevi amaç ve idealle yaşar.

Yıllar hızla geçer ve hiç ummadığı bir anda hayatın en büyük ve kaçınılmaz gerçeklerinden biriyle karşılaşır. Ölüm vakti gelmiştir; belki 50, belki 60 veya en fazla 70 yaşındayken bu dünyadan ayrılır.

O ana kadar ölümü ya hiç düşünmemiş veya çok az düşünmüştür. Çevresinde birçok insanın ölümüne şahit olmuştur, ama kendi ölümünü her zaman uzak görmüştür. Hayatı boyunca ölümün düşüncesine bile yanaşmamıştır; çünkü ölümü aklına bile getirmeyecek kadar dünyevi hırslara kapılmıştır. Bu yüzden Allah'ın rızası, cennet, cehennem gibi konulara çok uzaktır; bu gerçekler üzerinde düşünerek hayatının gerçek amacını kavrayamamıştır. Dünyada bulunduğu süre boyunca, olması gerekenden çok farklı hedefler, planlar ve çıkarlar peşinde olmuştur. Dünya için çok çalışmıştır ama ölümden sonrası için hiçbir hazırlığı yoktur.

İşte bu durumdayken, hiç ummadığı bir anda uykudan uyanır gibi, hazırlıksız ve şaşkın bir şekilde ölüm ile karşılaşır. Son bir pişmanlıkla geri dönmek ister, yalvarır. Ama artık çok geçtir. Allah bu insanın ve benzerlerinin durumunu Secde Suresi'nde şöyle haber verir:

De ki: "Size vekil kılınan ölüm meleği, hayatınıza son verecek, sonra Rabbinize döndürülmüş olacaksınız." Suçlu-günahkarları, Rableri huzurunda başları öne eğilmiş olarak: "Rabbimiz, gördük ve işittik; şimdi bizi (bir kere daha dünyaya) geri çevir, salih bir amelde bulunalım, artık biz gerçekten kesin

bilgiyle inananlarız" (diye yalvaracakları zamanı) bir görsen. (Secde Suresi, 11-12)

Peki insan bu duruma nasıl düşer? Asla telafisi olmayan bir pişmanlığa kapılana kadar gerçeklerden nasıl kaçar? Dünyada bulunuş amacını nasıl göz ardı eder?

İnsanların böylesine hayati gerçekleri göz ardı etmek ve bunu yaparken de kendi kendilerini avutmak için kullandıkları bazı savunma mekanizmaları vardır. Bunlardan biri ve belki de en etkilisi insanın "kendi kendini kandırması"dır. Kendini kandıran insan, başta ölüm olmak üzere tüm gerçeklerden ve sorumluluklardan kaçabileceğini zanneder. Oysa kendini kandırmak insanın kurtuluşu için bir çare değildir; aksine dünyada bulunuşunun gerçek amacını anlamazlıktan gelmek, insanı, sonu cehennemle bitecek çıkmaz bir yola sürükler. Öyleyse insanın yapması gereken, gerçekleri göz ardı ederek kendisini kandırmayı bir kenara bırakması ve Allah'ın kendisine dünyada tanıdığı süreyi en iyi şekilde değerlendirmesidir.

Şimdi tüm bunları bir de kendiniz için düşünün. Bugüne kadar yukarıda tarif ettiğimiz çerçevede bir yaşantınız olmuş olabilir. Siz de hayatınızın gerçek amacı üzerinde düşünmemiş, sizi yaratmış olan Allah'a karşı sorumluluklarınızı bir kenara bırakmış, kendinizi aldatarak bir yaşam sürdürmüş olabilirsiniz. Eğer bu durumdayken bir anda ölümle ve ardından da ebedi pişmanlıkla karşılaşmak istemiyorsanız, bu kitapta anlatılan gerçekleri ciddi bir şekilde düşünerek okumalısınız. Çünkü bu kitapta, insanların hayatları boyunca kendilerini kandırdıkları konular açıklanmakta ve anlamazlıktan geldikleri gerçekler hatırlatılmaktadır.

Unutmayın, ölüm anında uyanmak ve gerçekleri görmek insana fayda sağlamayacaktır. Allah bu konuda insanları kesin bir şekilde uyarmaktadır:

Sizden birinize ölüm gelip de: "Rabbim, beni yakın bir süreye (ecele) kadar geciktirsen ben de böylece sadaka versem ve salihlerden olsam" demezden önce, size rızık olarak verdiklerimizden infak edin. Oysa Allah, kendi eceli gelmiş bulunan hiçbir kimseyi kesinlikle ertelemez. Allah, yaptıklarınızdan haberdardır. (Münafikun Suresi, 10-11)

YARATILIŞ AMACINI UNUTMAMAK

Sokaktaysanız çevrenize, evdeyseniz pencereden dışarıya bir bakın. Ağaçlar, çiçekler, tepeler, gökyüzü, insanlar ve diğer canlılar… Dünya üzerinde şu an göremediğiniz diğer yerleri de düşünün; denizler, göller, dağlar, çevrenizde gördükleriniz dışında milyarlarca insan, hayatta hiç karşılaşmadığınız milyonlarca çeşit canlı… Son olarak da dünyadan dışarı doğru çıkın ve evreni düşünün; içinde yüz milyarlarca yıldız barındıran yüz milyarlarca galaksi, gezegenler, uydular, güneşler, kuyruklu yıldızlar ve diğer gök cisimlerini barındıran uçsuz bucaksız bir mekan…

Şimdi samimi olarak vicdanınızın sesine kulak verin ve düşünün; tüm bu saydıklarımız neden ve nasıl var olmuştur? Canlı ve cansız herşey nasıl böyle kusursuz bir sistemde ve uyum içinde varlıklarını sürdürebilmektedir? Evrendeki bu ihtişamın, canlıların -özellikle de insanın- sahip olduğu üstün özelliklerdeki hikmet nedir? Tüm bunlar, en başta da yeryüzündeki yegane şuur sahibi varlık olan insan, hangi amaç için yeryüzünde bulunmaktadır?

İnsanın gerçek yaratılış amacını Allah kullarına yol gösterici olarak indirdiği Kuran'da bildirmiştir. Bu amaç, insanın kendisini yaratan ve yaşatan Rabbimiz'e kulluk etmesidir.

Allah bir ayetinde bu amacı şöyle bildirir:

…insanları yalnızca Bana ibadet etsinler diye yarattım. (Zariyat Suresi, 56)

İşte dünya, yukarıda saydığımız tüm detaylarıyla denizleri, gölleri, okyanusları, çiçekleri, ağaçları, dağları, canlıları ile birlikte insanın bu kulluk vazifesini yerine getirip getirmediğinin denenmesi için Allah'ın özel olarak yarattığı bir mekandır. Evren, evrendeki tüm sistemler, yıldızlar, gezegenler, gök cisimleri de insanın Rabbimiz'in büyüklüğünü ve sonsuz kudretini görmesi ve O'nun gücünü takdir edebilmesi için yaratılmıştır. Aynı şekilde insanın dünya hayatı boyunca yaşadığı tüm olaylar, bulunduğu tüm mekanlar, karşılaştığı tüm insanlar da kişinin dünyada yaşadığı imtihanın birer parçasıdır. Allah insanın yaratılış ve dünyada bulunuş amacının bir denenme olduğunu bir ayetinde şöyle haber verir:

Şüphesiz Biz insanı karmaşık olan bir damla sudan yarattık. Onu deniyoruz. Bundan dolayı onu işiten ve gören yaptık. (İnsan Suresi, 2)

Bu imtihan ortamı içerisinde insan, her an Allah'ın emir ve yasaklarını gözetmekle, Allah'ın rızasına uygun hareket etmekle sorumludur. Bu sorumluluğu red veya inkar eden insanların, sonsuza dek cehennem azabı ile karşılık göreceği Kuran'da

bildirilmiştir. Çünkü bu, Allah'ın verdiği tüm nimetlere karşı büyük bir nankörlük ve büyük bir suçtur.

Buna rağmen insanların büyük bir çoğunluğu garip bir duyarsızlık içindedir. Hayatlarının gerçek amacını unutarak, kendilerine bambaşka konular bulur, bambaşka amaçlar edinirler. Dünyaya yönelik önemsiz bir konu için aylarca, yıllarca çalışır çabalar, ama Allah'a karşı olan sorumluluklarını akıllarına bile getirmek istemezler. Dünyadaki sorumsuzluklarının karşılığı olarak ahirette cehennemle karşılık görecekleri ihtimalini ise hiç düşünmezler. Halbuki yeryüzünde bu gerçeklerden habersiz olduğunu söyleyebilecek tek bir kişi bile yoktur. Allah, Hz. Adem'den bu yana her dönemde insanlara Kendisi'ni tanıtan, onlara Kendisi'ne nasıl kulluk edeceklerini öğreten Kitaplar indirmiş, uyarıcı elçiler göndermiştir; ki bundan sonra insanlar "biz bunlardan habersizdik" gibi mazeretler öne süremesinler. Bu gerçek bir ayette şöyle bildirilir:

Elçiler; müjdeciler ve uyarıcılar olarak (gönderildi). Öyle ki elçilerden sonra insanların Allah'a karşı (savunacak) delilleri olmasın. Allah, üstün ve güçlü olandır, hikmet ve hüküm sahibidir. (Nisa Suresi, 165)

Allah'ın gönderdiği elçilerin, Katından indirdiği kitapların yanı sıra müminlerin insanlara yaptıkları tebliğ de bu öğretme yollarından biridir. Tarih boyunca pek çok imanlı insan diğer insanları Allah'ın dinine davet etmiş, çevresindeki insanlara cennet ve cehennemin varlığını hatırlatarak onları hesap gününe karşı uyarıp korkutmuştur.

Tüm bunların yanı sıra, varsayalım ki bir insan hayatın gerçek amacı hakkında hiçbir şey duymadığını, şimdiye kadar hiç kimse tarafından uyarılmadığını, Allah'ın kitabını bir kez bile okumamış olduğunu söylesin. Yine de bu insan, başta da belirttiğimiz gibi, etrafındaki varlıkları, kusursuz sistemleri düşünerek bunların, sonsuz kudret sahibi bir Yaratıcı tarafından mutlaka bir amaç üzerine yaratıldığını anlayabilir. Ve kendisinin de -yaratılmış bir varlık olarak- Yaratıcımıza karşı sorumlulukları olduğunu kavrayabilir. Çünkü Allah insanı, ona doğruyu ve gerçeği söyleyen vicdanı ile birlikte yaratmıştır. Çevresindeki varlıkları ve olayları vicdanına başvurarak değerlendiren, yani vicdanının sesini dinleyen insan bu gerçeklere ulaşabilir.

Nitekim Kuran'da bizlere aktarılan Hz. İbrahim ile ilgili bir kıssa bu konuda çok güzel ve açıklayıcı bir örnektir:

Böylece İbrahim'e, -kesin bilgiyle inananlardan olması için- göklerin ve yerin melekûtunu gösteriyorduk. Gece, üstünü örtüp bürüyünce bir yıldız görmüş ve demişti ki: "Bu benim Rabbimdir." Fakat (yıldız) kayboluverince: "Ben kaybolup-gidenleri sevmem" demişti. Ardından Ay'ı, (etrafa aydınlık saçarak) doğar görünce: "Bu benim Rabbim" demiş, fakat o da kayboluverince: "Andolsun" demişti, "Eğer Rabbim beni doğru yola erdirmezse gerçekten sapmışlar topluluğundan olurum." Sonra güneşi (etrafa ışıklar saçarak) doğar

görünce: "İşte bu benim Rabbim, bu en büyük" demişti. Ama o da kayboluverince, kavmine demişti ki: "Ey kavmim, doğrusu ben sizin şirk koşmakta olduklarınızdan uzağım." "Gerçek şu ki, ben bir muvahhid olarak yüzümü gökleri ve yeri yaratana çevirdim. Ve ben müşriklerden değilim." (En'am Suresi, 75-79)

Yukarıdaki kıssada görüldüğü gibi, Hz. İbrahim sadece kendi vicdanını kullanarak göklerin ve yerin yaratıcısı olan Allah'ın varlığını kavramış ve yalnızca O'na kulluk etmesi gerektiğini de anlamıştır. Bu örnekten anlaşılacağı üzere, insanın etrafına, vicdanına başvurarak bakması, Allah'a kulluk etmesi gerektiğini anlaması için yeterlidir. Ancak buna rağmen Allah insanlara lütufta bulunmakta ve pek çok yolla varoluş amaçlarını, Kendisine nasıl kulluk etmeleri gerektiğini detaylıca haber vermektedir. Kuşkusuz bu, Allah'ın kullarına karşı sonsuz şefkat ve merhamet sahibi olduğunun bir göstergesi ve insanları hidayete ve doğru yola yönelten Hadi sıfatının bir tecellisidir. Üstelik Allah insana dünyada pek çok vesile ile hatırlatmada bulunurken, bu hatırlatmaları kavrayabileceği bir süre de vermektedir.

Ancak buna rağmen gördükleri delilleri ve işittikleri gerçekleri samimi bir bakış açısıyla, vicdanlı bir şekilde değerlendirmeyen insanlar yeryüzünde çoğunluktadır. Dahası bu insanlar, sonsuz hayatlarında zarara uğramak söz konusu olmasına rağmen, bu gerçeklere karşı tamamen duyarsız bir tavır sergilerler.

Etrafınıza bir kez daha bakın; çocuklar, gençler, erkekler, kadınlar, yaşlı insanlar... Çoğu sanki ölümle ve hesap günüyle hiç karşılaşmayacakmış gibi günlük işlerine koşuşturup duruyorlar. Biri okul servisine yetişmeye çalışıyor; biri işyerine geç kalmamak için hızlı adımlarla arabasına doğru yürüyor; bir diğeri akşam gelecek misafirleri için alışveriş telaşına kapılmış; bir başkası ise birkaç hafta sonra dünyaya gelecek olan torunu için hazırlık yapıyor… Kuşkusuz bunlar her insanın günlük hayatın doğal akışı içinde yaşadığı detaylardır. Bu sayılanlar elbette son derece meşru davranışlardır. Bu noktada yanlış olan, insanların tüm bunları gafil bir ruh hali içinde yaşamaları ve Allah'ın kendilerini kuşatmış olduğunu, ölümün hızla geldiğini, Allah'ın huzurunda Rabbimiz'i unutarak geçirdikleri yılların hesabını vereceklerini hiç düşünmemeleridir.

Peki, insanlar bu kadar açık gerçeklere, Allah'ın varlığının sayısız deliline, O'nun karşısında kendi acizliklerinin pek çok alametine rağmen böylesine umursuz olabilmektedirler? Nasıl başını kuma gömen bir deve kuşu misali gerçeklere gözlerini kapayabilmektedirler? Üstelik de bu davranışlarının zararı kendilerine dokunacakken…

Kuşkusuz bu, insanların birçoğunun, yapmaları gerekenleri anlayamamalarından değil, aksine vicdanen doğruyu gördükleri halde bile bile kendilerini kandırmalarından kaynaklanmaktadır. "Kandırmak" diyoruz çünkü biraz önce de söz ettiğimiz gibi pek çok insanın bu konuda bilgisizlik ya da kavrayışsızlık gibi bir problemleri yoktur. Problem bu kişilerin dünyaya olan hırs derecesindeki bağlılıkları ve gizli ya da açık olarak ahireti inkar

etmeleri yüzünden gerçeklere samimi ve dürüst yaklaşmamalarıdır. Allah Kuran'da bu tarz insanların varlığından şöyle söz etmiştir:

Yeryüzünde haksız yere büyüklük taslayanları ayetlerimden engelleyeceğim. Onlar her ayeti görseler bile ona inanmazlar; dosdoğru yolu (rüşd yolunu) da görseler, yol olarak benimsemezler, azgınlık yolunu, gördüklerinde ise onu yol olarak benimserler. Bu, onların ayetlerimizi yalanlamaları ve onlardan gafil olmaları dolayısıyladır. Ayetlerimizi ve ahirete kavuşmayı yalanlayanlar, onların amelleri boşa çıkmıştır. Onlar yaptıklarından başkasıyla mı cezalandırılacaklardı? (Araf Suresi, 146-147)

Onlar, dünya hayatını ahirete tercih ederler. Allah'ın yolundan alıkoyarlar ve onu çarpıtmak isterler (veya onda çarpıklık ararlar). İşte onlar, uzak bir sapıklık içindedirler. (İbrahim Suresi, 3)

Allah bir başka ayetinde de insanların kendilerini kandırarak, gerçeklere gözlerini kapatarak kapıldıkları gafletli ruh halini şöyle haber vermiştir:

İnsanları sorgulama (zamanı) yaklaştı, kendileri ise gaflet içinde yüz çeviriyorlar. (Enbiya Suresi, 1)

Bir insanın dünyada bütün yaptıklarından hesaba çekileceği, sorgulanma günü ile yüzyüze geleceği kuşkusuz apaçık bir gerçektir. Buna rağmen kişinin derin bir gaflet içinde olması ve bundan çıkıp kurtulmak için çaba harcamaması en büyük akılsızlık ve vicdansızlıktır. Bu vicdansızlık ahirette Allah'ın dilemesiyle kesin bir karşılık görebilir.

Eğer siz de kendinizi kendi ellerinizle asla telafisi olmayan bir pişmanlığa sürüklemek istemiyorsanız, dikkat edin. Sakın dünyevi amaçlarla kendinizi kandırıp oyalamayın. Sizin bu dünyada bulunmanızın gerçek amacı, ne iyi bir kariyer yapmak, ne çok zengin olmak, ne de iyi bir yuva kurup, çoluk çocuk sahibi olmaktır. Bunların hiçbiri gerçek varoluş amacınız değildir. En büyük amaç, Allah'a kulluk ederek O'nun rızasını, rahmetini ve cennetini kazanmaktır. Elbette bir insan dünya hayatı süresince başarılı bir işadamı olabilir, yüksek bir mevkiye ulaşabilir, evlenip pek çok çocuğa, toruna da sahip olabilir ya da bunlara sahip olmak için gayret gösterebilir. Ama bunları dünyaya yönelik tek amaç haline getirmemek ve bunları yaşarken de Allah'ın rızasını aramak şartıyla… Yoksa dünyaya yönelik bu değerlerin hepsi insanın ölümüyle birlikte anlamını tamamen yitirecek ve insan, geçerli olan tek şeyin Allah'a olan kulluğu olduğunu anlayacaktır. Allah bir ayetinde bu gerçeğe şöyle dikkat çeker:

Bizim Katımızda sizi (Bize) yaklaştıracak olan ne mallarınız, ne de evlatlarınızdır; ancak iman edip salih amellerde bulunanlar başka. İşte onlar;

onlar için yaptıklarına karşılık olmak üzere kat kat mükafaat vardır ve onlar yüksek köşklerinde güven içindedirler. (Sebe Suresi, 37)

Allah başka ayetlerinde dünyada malı ve sahip olduğu imkanlar ile kendini kandırarak yaratılış amacını unutan, bu nedenle ahirette büyük bir hüsrana uğrayan insanların durumundan şöyle bahseder:

"Keşke o (ölüm herşeyi) kesip bitirseydi. Malım bana hiçbir yarar sağlayamadı. Güç ve kudretim yok olup gitti." (Allah buyruk verir:) "Onu tutuklayın, hemen bağlayın. Sonra çılgın alevlerin içine atın." (Hakka Suresi, 27-31)

KENDİNİ KANDIRMADAN SAMIMI DINDAR OLMAK

Önceki bölüme çevremizdeki varlıklar, dünya üzerindeki canlılar ve evrendeki canlı cansız herşey üzerinde düşünerek başlamış ve bu düşüncenin sonunda insanın yaratılış amacının Allah'a kulluk etmek olduğu gerçeğine ulaşmıştık. Bu bölüme de çok önemli bir konuyu hatırlatarak başlayalım.

Şu an kaç yaşındaysanız, örneğin 30 yaşındaysanız, bundan 30 sene 10 ay öncesine geri dönelim. Yeryüzünde bir varlığınız olmadığı gibi, var olacağınıza dair bir işaret de yoktu. Sonra bir spermin yumurta hücresi ile birleşmesi ve 9 aylık gelişim süreci sonucunda bir bebek olarak dünyaya geldiniz; yani yok iken var oldunuz. Önce tek bir hücre idiniz; sonra bu hücre bölündü iki hücre oldu, ardından dört, sekiz, onaltı, otuziki… En sonunda da milyarlarca hücreden oluşan, eli, kolu, gözleri, kulakları, burnu, dolaşım sistemi, solunum sistemi olan bir canlı haline geldiniz. Üstelik tek bir hücreyken, düşünebilen, akledebilen, görebilen, hissedebilen, şuur ve bilinç sahibi, zevk alan bir varlık oldunuz. Bunun ne kadar olağanüstü bir olay olduğunu biraz düşündüğünüzde rahatlıkla kavrayabilirsiniz.

Peki bu mucizevi olay nasıl gerçekleşti? Gözle görülmeyen iki parçanın birleşmesiyle nasıl şuurlu bir varlık oluştu ve bu varlık dünyaya eli yüzü düzgün görünümlü bir bebek olarak geldi? İşte bu soruların cevapları aşağıdaki ayetlerde verilmiştir:

O'dur ki, sizi topraktan, sonra bir damla sudan, sonra bir alak'tan (embriyo) yarattı; sonra sizi bir bebek olarak çıkarmakta, sonra güçlü (erginlik) çağınıza erişmeniz, sonra da yaşlanmanız için size (belli bir ömür vermektedir). Sizden kiminin daha önce hayatına son verilmektedir; adı konulmuş bir ecele erişmeniz ve belki aklınızı kullanmanız için (Allah sizi böyle yaşatır). Dirilten ve öldüren O'dur. Bir işin olmasına hükmetti mi, ona yalnızca: "Ol" der, o da hemen oluverir. (Mümin Suresi, 67-68)

Bu ayetlerle insana hatırlatılan, kişinin kendisi de dahil olmak üzere tüm insanların ve tüm varlıkların Yaratıcısı'nın Allah olduğu ve insanların bu gerçek karşısında akıllarını kullanmaları gerektiğidir. Aklını kullanan insan, asıl yaratılış gayesine ulaşacak ve Allah'ın dinine teslim olacak, O'nun rızasını ve rahmetini kazanmak için çalışarak yaşamını sürdürecektir. Allah, Kuran'da insanlara kendi yaratılışlarını düşünerek aldanışlardan, yanılgılardan uzak durmalarını şöyle emretmiştir:

Ey insan, 'üstün kerem sahibi' olan Rabbine karşı seni aldatıp-yanıltan nedir? Ki O, seni yarattı, 'sana bir düzen içinde biçim verdi' ve seni bir itidal üzere kıldı. Dilediği bir surette seni tertib etti. Asla, hayır; siz dini

yalanlıyorsunuz; Oysa gerçekten sizin üzerinizde koruyucular var, 'Şerefli-üstün' yazıcılar. Her yapmakta olduğunuzu bilirler. (İnfitar Suresi, 6-12)

Ancak tüm bu gerçeklere rağmen insan aldanıp yanılmaya, yanlış yola sapmaya, kendini kandırarak ömrünü boş işlere harcamaya yatkın bir varlıktır. Yeryüzündeki her detay son derece mucizevi olduğu halde, vicdansızlık yaparak bunları görmemeye, duymamaya veya görüp duyup da anlamazlıktan gelmeye meyillidir. Eğer insan Allah'ın varlığı ve büyüklüğü üzerinde düşünmez, aklını kullanmazsa dünyada yaşadıkları nedeniyle sonsuz bir pişmanlıkla karşılaşabilir. İşte bu yüzden insanların kendilerini kandırmaktan vazgeçmeleri, dünyadaki herşeyin bir amaç üzerine yaratıldığını, sahip oldukları tüm nimetlerin kendilerine bir hikmetle verildiğini ve hesap günü tüm bunlardan sorgulanacaklarını akıllarından çıkarmamaları gerekmektedir.

Din ahlakını yaşamak samimiyet gerektirir

Gerçek ve samimi imana sahip insanlar hiçbir konuda kendilerini kandırmaz ve gerçeklerden kaçmazlar. Çünkü bu insanlarda güçlü bir Allah korkusu vardır ve bu nedenle Allah'ın rızasını kaybetmekten, O'na kullukta kusur etmekten şiddetle sakınırlar. Ama Kuran'da bildirilen ifadeyle "kalbinde hastalık olan kişiler" Allah'a ibadet etmekte "ağır" davranırlar. Allah bu insanların varlığını Nisa Suresi'nin 72. ayetinde "Şüphesiz içinizden ağır davrananlar vardır" şeklinde bildirmiştir. Bu insanlar Kuran'a uygun olan yaşam ve ahlak modelini bilirler, ama din konusunda samimi olmadıkları için bu konuda isteksizdirler. İbadetleri yerine getirmemek için daima bahane ararlar. Sürekli böyle bir arayış içinde oldukları için de her şart ve ortamda kendilerini kandıracak ya da doğru olandan uzaklaştıracak sahte gerekçeler bulurlar. Allah'ın bir başka ayetinde bildirdiği gibi "bir ucundan dini yaşarlar" ve Allah'a gereği gibi kulluk etmezler. Halbuki onlar böyle samimiyetsiz bir ibadet anlayışıyla yalnızca kendilerini kandırırlar. Allah bu durumu Kuran'da şöyle açıklar:

İnsanlardan öyleleri vardır ki: "Biz Allah'a ve ahiret gününe iman ettik" derler; oysa inanmış değillerdir. (Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlarlar ve şuurunda değiller. Kalplerinde hastalık vardır. Allah da hastalıklarını artırmıştır. Yalan söylemekte olduklarından dolayı, onlar için acı bir azap vardır. (Bakara Suresi, 8-10)

Allah'ın dininde samimiyet esastır. Eğer bir insan sırf alışkanlıkları nedeniyle veya çevresinden tepki görmemek için bazı ibadetleri isteksizce yerine getiriyorsa, yukarıdaki ayette de bildirildiği gibi bununla yalnız kendisini kandırmış olur. Yaptıklarının Allah Katında bir geçerliliği olmasını bekleyemez. Allah Kuran'da isteksizce yapılan ibadetlerin kabul görmeyeceği ile ilgili olarak insanları şöyle uyarır:

İnfak ettiklerinin kendilerinden kabulünü engelleyen şey, Allah'ı ve elçisini tanımamaları, namaza ancak isteksizce gelmeleri ve hoşlarına gitmiyorken infak etmeleridir. (Tevbe Suresi, 54)

Samimiyetten uzak insanların Allah'a karşı olan sorumluluklarından kaçmak, ömürlerini dünyevi hırslarla tüketmek için bitmeyen tükenmeyen bahaneleri vardır. Genç yaşlarında, okul yıllarında, iş hayatına atılınca, eğlencede, yazın, kışın, çocuk sahibi olunca, üzülünce, sevinince... Her durumda ibadet etmelerine, Allah'ın emirlerine uymalarına engel olarak gösterebilecekleri suni sebepler üretebilirler. İlerleyen bölümlerde insanların bahane olarak öne sürdükleri konular günlük hayattan örneklerle açıklanacaktır. Burada önemli olan, insanların bu gerekçeleri öne sürerken samimiyetsiz olduklarının anlaşılmasıdır. Çünkü dünya üzerinde bir insanın Allah'ın emirlerini yerine getirmesine engel olabilecek hiçbir gerekçe olamaz. Eğer insan böyle bir gerekçe öne sürüyorsa, bu, kendi samimiyetsizliği veya iradesizliğinin göstergesidir.

Allah'ın kendisini her an sarıp kuşattığını, kendisine şah damarından yakın olduğunu, herşeyi gördüğünü, işittiğini, herkesin gizlediklerini de açığa vurduklarını da bildiğini bilen bir insan, O'na olan kulluğunda asla samimiyetsizlik yapmaya kalkışamaz. Bir bahane öne sürecek olsa bunu, daha kalbinden geçirirken ve hatta henüz geçirmeden Allah'ın bileceğini ya da kullukta çekimser davranan bir insanın içindeki isteksizlikten Allah'ın haberdar olacağını çok iyi bilir. Ve böyle bir samimiyetsizliğe kalkışmanın karşılıksız kalmayacağını da düşünüp anlar. Dolayısıyla da kendisini kandırmanın bir kaçış olamayacağının aksine onu çok büyük kayıplara uğratacağının bilincindedir. Böyle bir insan hiçbir şartta Allah'ın rızasından taviz vermez. Çünkü Allah'a kesin bir bilgi ile iman ettiği için zaafı yoktur. Kayıtsız şartsız bir samimiyet içindedir.

Kalbinde hastalık olan bu insanlar ise, Allah'ı açıkça inkar etmeseler de imanlarında bir zaafiyet olması söz konusudur. Yani inançları belli koşullara bağlıdır. Nefislerinin rahatıyla ya da çıkarlarıyla çelişen ilk anda Kuran ahlakını yaşamada taviz vermekten çekinmezler. Bunun dışındaki zamanlarda da kendilerince kolaylarına gelen ibadetleri yerine getirerek vicdanlarını rahatlatmaya çalışırlar.

Bu insanlar kendilerini çok açık bir şekilde kandırırlar, ama bir türlü bunun şuuruna varmazlar. Siz de bu insanların Allah Katında düştüğü samimiyetsiz duruma düşmek istemiyorsanız dikkat edin ve sakın kendinizi kandırmayın. Eğer bilgi eksikliği içindeyseniz, Rabbimiz'i en iyi Kuran'ı okuyarak tanıyabilirsiniz. Çünkü Allah Kendisi'ni kullarına indirdiği kitabında tanıtmıştır. Böylelikle Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edebilir ve imanı bütün, samimi bir dindar olabilirsiniz. Ama Allah'ı ve dinini cahiliyenin bakış açısı ile değerlendirirseniz, telafisi mümkün olmayan büyük hatalara düşersiniz. Unutmayın; ancak Allah'a kesin bir bilgiyle iman ettiğinizde ve samimi bir kullukta bulunduğunuzda kurtuluş bulabilirsiniz.

Samimi dindar olmak ahiret inancının güçlü olması ile mümkündür

Önceki bölümlerde de belirtildiği gibi, hayatını kendi istek ve tutkuları doğrultusunda, yaratılış gayesini unutmuş halde, değersiz işler peşinde koşarak, Allah'ın emir ve yasaklarını tanımadan geçiren bir insan, ölümden sonra dirileceğini, yaptıklarının tek tek hesabını vereceğini ve buna uygun bir karşılık göreceğini düşünmeyi istemez. Bundan dolayı her ne kadar ahiretin varlığını vicdanen bilse bile, vicdanını susturmayı ve kendini kandırmayı tercih eder. Sırf bu gerçekten kaçmak için bazı sapkın inançlara bile sarılır. Örneğin, özellikle son zamanlarda yaygınlaşan, öldükten sonra çeşitli kereler farklı yer ve zamanlarda ve farklı kimliklerle dirilerek yeniden dünyaya gelme şeklinde açıklanan reenkarnasyon inancının insanlar tarafından benimsenmesinin sebeplerinden biri de budur. Çünkü dünyada yaptıklarının karşılığı olarak ahirette cehennem gibi bir cezanın kendilerini beklediğini bilen ya da en azından buna ihtimal veren insanlar, öldükten sonra ahirete gidecekleri gerçeğinden rahatsız olurlar. Bu yüzden de mevcut hiçbir delili ve dayanağı olmamasına rağmen bu sapkın inancı veya bu tarz gerçek dışı inançları seve seve kabul ederler.

Bu şekilde kendilerini bir yolla ahiretin olmadığına inandırarak avutmaya çalışan insanlar her dönemde yaşamıştır. Nitekim Allah Kuran'da bu insanların, sırf ahireti kabul etmemek ve bu gerçekle yüz yüze gelmemek için akıl ve mantıktan nasıl uzaklaştıklarını bizlere ibret olarak aktarmıştır. Bu ayetlerden biri şöyledir:

Derler ki: "Biz çukurda iken, gerçekten biz mi yeniden (diriltilip) döndürüleceğiz? Biz çürüyüp dağılmış kemikler olduğumuz zaman mı?" Derler ki: "Şu durumda zararına bir dönüştür bu." (Naziyat Suresi, 10-12)

Yukarıdaki ayetlerin sonunda da görüldüğü gibi ahireti ve dirilişi inkar eden bu insanlar, yeniden diriltilecekleri gerçeğinin kendi zararlarına olacağını vicdanen bilmektedirler. Bu yüzden bu gerçeği mümkün olduğunca akıllarına getirmemeye, demagojik konuşmalarla, sapkın düşüncelerle unutmaya ve unutturmaya çalışırlar. Cevabını çok iyi bildikleri halde, sırf gerçeklerden kaçmak için sordukları bu sorularla ilgili bir diğer ayet ise şöyledir:

Kendi yaratılışını unutarak Bize bir örnek verdi; dedi ki: "Çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim diriltecekmiş?" De ki: "Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir." (Yasin Suresi, 78-79)

Ahiret konusunda bu şekilde kendilerini kandırma yolunu seçen insanların bu mantıkları, tüm düşünce ve tavırlarına yansır. Bir insan eğer kendi kendini ölümünden sonra bir hesap gününün olmayacağına ve cennet ya da cehennem hayatının olmadığına inandırırsa taşkınlıkta sınır tanımaz. Çünkü insanı korkup sakınarak hareket etmeye

yönelten sebeplerden biri, ahirette yaptıklarına uygun bir karşılık göreceği inancıdır. Ama eğer aksi yönde bir düşünce geliştirirse, sorumluluklarını önemsememeye ve göz ardı etmeye başlar. Çünkü ancak ahirete inanan insanlar, bu dünyada kendilerini kandırarak gerçeklerden kaçmanın ahirette çok büyük bir acı ve hüsranla sonuçlanacağını bilebilirler.

Siz de biraz düşündüğünüzde kendiniz dahil etrafınızdaki hiçbir şeyin bir tesadüf eseri olmadığını, herşeyin Allah'ın sonsuz gücü, bilgisi, isteği ve kontrolünde gerçekleştiğini rahatlıkla görebilirsiniz. Ayrıca ahireti yaratmanın da yukarıdaki ayetlerde haber verildiği gibi Rabbimiz için çok kolay olduğunu, İlahi adalete en uygun olan olduğunu kavrayabilirsiniz. Dikkat edin, bunları sakın anlamazlıktan gelerek kendinizi kandırma yoluna gitmeyin. Çünkü bu konuda kendini kandıranlar ve ahiret gerçeğinden uzak yaşayanlar, ahirette yaptıkları hataları telafi edememenin sonsuz acısını yaşayacaklardır.

Samimi insanlar şeytana uymazlar

İnsanların büyük bir çoğunluğu şeytanı gerçek özellikleriyle tanımaz, kafalarında onu etraftan duydukları ya da filmlerde gördükleri kadarıyla "hayali bir varlık" olarak canlandırırlar. Buna göre kimileri şeytanın Allah'tan ayrı müstakil bir güce sahip olduğunu sanarak -Allah'ı tenzih ederiz- gözlerinde olağanüstü büyütürken, kimileri de şeytanın varlığına şüphe ile bakıp şeytanı hiç önemsemezler. Varlığına ihtimal verseler bile şeytanın kendileri üzerinde bir etkisinin olabileceğini hiç düşünmezler. Bunların her ikisi de hiçbir bilgi ve delile dayanmayan, aksine yalnızca zanna dayanan yanlış inanışlardır. Her konuda olduğu gibi bu konuda da en doğru ve güvenilir bilgiyi yine Allah'ın hak kitabından öğrenebiliriz.

Kuran'da bildirildiğine göre, herşeyden önce şeytan sanıldığı gibi müstakil bir güce sahip değildir. Allah'ın yarattığı ve tamamıyla O'nun kontrolünde olan bir varlıktır. Dünyada yaptığı tüm faaliyetler ancak Allah'ın izniyle gerçekleşir. Şeytan Allah'ın huzurundan kovulduktan sonra bunlar için Allah'tan kıyamete kadar süre istemiştir. Şeytanın Allah'ın huzurundan kovulması ve aldığı bu süre ayetlerde şöyle bildirilir:

Andolsun, Biz sizi yarattık, sonra size suret (biçim-şekil) verdik, sonra meleklere: "Adem'e secde edin" dedik. Onlar da İblis'in dışında secde ettiler; o, secde edenlerden olmadı. (Allah) Dedi: "Sana emrettiğimde, seni secde etmekten alıkoyan neydi?" (İblis) Dedi ki: "Ben ondan hayırlıyım; beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın." (Allah:) "Öyleyse oradan in, orada büyüklenmen senin (hakkın) olmaz. Hemen çık. Gerçekten sen, küçük düşenlerdensin." O da: "(İnsanların) dirilecekleri güne kadar beni gözle(yip ertele.)" dedi. (Allah:) "Sen gözlenip-ertelenenlerdensin" dedi. Dedi ki: "Madem öyle, beni azdırdığından dolayı onlar(ı insanları saptırmak) için mutlaka senin dosdoğru yolunda (pusu kurup) oturacağım. Sonra muhakkak önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım. Onların çoğunu

şükredici bulmayacaksın." (Allah) Dedi: "Kınanıp alçaltılmış ve kovulmuş olarak oradan çık. Andolsun, onlardan kim seni izlerse, cehennemi sizlerle dolduracağım." (Araf Suresi, 11-18)

Şeytan sonsuz azaba mahkum olarak Allah'ın huzurundan kovulduktan sonra insanları da kendisi gibi saptıracağına and içmiş ve sinsi faaliyetlerine başlamıştır. Allah, şeytanın bu faaliyetlerini Kendisi'ne iman ve kulluk edenlerle etmeyenleri ayırt etmek için bir imtihan vesilesi kılmıştır. Bu yüzden şeytanın sinsi oyunları, tuzakları ve planları dünyada yaşayan, yani imtihanı devam eden tüm insanlar için geçerlidir. Şeytan hiçbir istisna gözetmeden, tek tek herkesi kandırmak için uğraşacaktır. Bu yüzden hiç kimse şeytanın etkisini kendinden uzak görmemelidir. Eğer insan bu tehlikenin şuurunda olursa, buna göre dikkatli davranır ve şeytanın en ufak bir tuzağını bile fark edebilir. Ama eğer kendisinden uzak görürse, şeytanın etkisine kolaylıkla girebilir. İşte bu nedenle şeytan, Allah'ın samimi kullarına etki edemez; çünkü onlar şeytanın kendilerini doğru yoldan saptırmaya çalışacağını hiçbir zaman unutmaz ve her zaman onun etkisine karşı temkinli davranırlar.

Şeytanın kötü telkini her konuda kendini gösterebilir. İnsan, bu telkin sonucunda, farkına vararak veya varmayarak günlük yaşamı içinde karşılaştığı her konuda hataya düşebilir. Ve eğer samimi bir imana sahip değilse, bu etki tüm yaşamına yayılabilir; ki bunun sonucu insanı cehenneme kadar sürükler. Nitekim şeytanın hedefi de tam olarak budur. Şeytan, insanların Allah'a karşı isyankar bir tavır içinde olmalarını ve bunun sonucu olarak sonsuza kadar azap içinde kalmalarını ister. Ve cehenneme girene kadar onların peşini bırakmaz. Küçük büyük tüm tuzaklarının, insanları sürekli gözlemesinin, fırsat kollamasının amacı, insanları da kendisi ile birlikte cehenneme sürüklemektir. Allah bir ayetinde şeytanın bu düşmanlığına karşı insanları uyarmıştır:

Gerçek şu ki, şeytan sizin düşmanınızdır, öyleyse siz de onu düşman edinin. O, kendi grubunu, ancak çılgınca yanan ateşin halkından olmaya çağırır. (Fatır Suresi, 6)

Kuşkusuz Allah bu ayetiyle büyük bir tehlikeye dikkat çekmiştir. Şeytan insanlığın başlangıcından bu yana, Allah'a iman etmeyen sayısız insan üzerinde bu hedefine ulaşmıştır. Nitekim bu duruma ayetlerde şöyle dikkat çekilmiştir:

Andolsun, İblis, kendileri hakkında zannını doğrulamış oldu, böylelikle iman eden bir grup dışında, ona uymuş oldular. Oysa onun, kendilerine karşı hiçbir zorlayıcı gücü yoktu; ancak Biz ahirete iman edeni, ondan kuşku içinde olanı ayırt etmek için (ona bu imkanı verdik). Senin Rabbin, herşeyin üzerinde gözetici-koruyucudur. (Sebe Suresi, 20-21)

Ama burada hemen şunu belirtelim ki, Allah Kuran'da şeytanın hileli düzeninin pek zayıf olduğunu da bildirmiştir. (Nisa Suresi, 76) Yukarıdaki ayette de görüldüğü gibi, şeytanın insanları zorlaması gibi bir durum söz konusu değildir; zaten buna gücü de yetmez. Şeytan insanları sadece çağırır ve Allah'a samimi olarak iman etmeyen, ahireti inkar eden insanlar, bu çağrıya uyarak kendi kendilerini zarara sürüklerler. Ahirette şeytanın kendisinin de itiraf edeceği bir ayette şöyle bildirilir:

İş hükme bağlanıp-bitince, şeytan der ki: "Doğrusu, Allah, size gerçek olan va'di va'detti, ben de size vaadde bulundum, fakat size yalan söyledim. Benim size karşı zorlayıcı bir gücüm yoktu, yalnızca sizi çağırdım, siz de bana icabet ettiniz. Öyleyse beni kınamayın, siz kendinizi kınayın. Ben sizi kurtaracak değilim, siz de beni kurtaracak değilsiniz. Doğrusu daha önce beni ortak koşmanızı da tanımamıştım. Gerçek şu ki, zalimlere acı bir azap vardır." (İbrahim Suresi, 22)

Nasıl ki şeytanın hilesi zayıfsa, yaptığı olumsuz telkinlerin etkisinden kurtulmak da son derece kolaydır. Allah insanlara bu etkiden uzaklaşmanın yollarını da ayetleriyle şöyle bildirir:

Eğer sana şeytandan yana bir kışkırtma (vesvese veya iğva) gelirse, hemen Allah'a sığın. Çünkü O, işitendir, bilendir. (Allah'tan) Sakınanlara şeytandan bir vesvese eriştiğinde (önce) iyice düşünürler (Allah'ı zikredip-anarlar), sonra hemen bakarsın ki görüp bilmişlerdir. (Araf Suresi, 200-201)

Bu ayetlerde de görüldüğü gibi, şeytanın iman etmiş kişiler üzerinde etkisinin olması mümkün değildir. Şeytanın olumsuz etkisinden uzaklaşmanın yolu da öncelikle sonsuz kudret sahibi olan Allah'a sığınmak ve Allah'ın ayetleri üzerinde düşünmektir. Gaflete kapılmadan zihin açıklığıyla düşünen ve gerçekleri görebilen insan, şeytanın kendisini aldatmasına karşı son derece dikkatli olur ve onun tuzağına düşmek yerine, imanıyla, kararlılığı ve Allah'a olan sadakati ile şeytanın tuzağını bozabilir.

Ama insanların geneli kendileri için böyle bir tehlikenin var olduğunu düşünmezler. Bu yüzden şeytanın telkinlerine karşı Allah'a sığınmayı akledemezler. Şeytan gaflet içindeki bu insanlara sinsice yaklaşır ve kendi telkinlerini fısıldar. İşte bazı insanların gerçekleri bile bile kendilerini kandırmalarının nedenlerinden birisi de şeytanın bu telkinlerine ve vesveselerine kulak vermeleri, onun çağırdığı yanlış yola uymalarıdır.

Peki şeytan, bakıldığında aklı başında gibi görünen onca insanı, nasıl olur da bu derece akılsızca bir tavra ikna edebilir? Hangi yolları kullanarak kendilerini kandırmalarına ve sonu cehennemle noktalanacak bir yola girmelerine sebep olabilir?

İlerleyen sayfalarda şeytanın telkinine kapılarak kendilerini kandıran bu gibi insanların durumları, kendilerince makul zannetikleri mazeretleri, kendilerini kandırma

gerekçeleri anlatılacak ve bu insanların içine düştükleri ibret verici durum gözler önüne serilecektir. Şeytanın bu insanları hangi yollarla kandırdığına ve azaba sürüklediğine dikkat çekilecek ve böylece samimi insanların bu sinsi metotlara karşı temkinli olmaları hatırlatılacaktır.

Şeytan, insanlara bahane ve mazeretler telkin eder

Şeytan insanları Allah'ın yolundan döndürebilmek, Allah'ın emrettiği ibadetleri yerine getirmelerine ve Kuran'da bildirilen üstün ahlakı yaşamalarına engel olmak için pek çok taktik izler. Bu taktiklerden biri de, insanların yapmadıkları ibadetler ile ilgili çeşitli mazeretler öne sürmelerini sağlamaktır. Yani şeytan bir insanı hataya sürüklerken, bu yaptığını ona makul gösterecek bahaneleri de beraberinde verir. Örneğin, Allah'a ibadet etmesi gerektiğini bilen genç bir insana önünde daha çok uzun yıllar olduğu, ileride bu sorumluluklarını tam olarak yerine getireceği, ama şimdi buna vaktinin olmadığı, zaten şartların da elvermediği, bütün gün dışarıda, okulda ya da işte olduğu, ayrıca arkadaşlarının da bunu yadırgayacağı gibi, onlarca mazeret telkin eder. Eğer bu insan samimi ve güçlü bir imana sahip değilse, sonunda şeytanın bu telkinlerine aldanır. Ama şeytan bununla da yetinmez ve kolay kolay bir insanın peşini bırakmaz. Daha önce de belirtildiği gibi kişi cehenneme girinceye kadar rahat etmez. Bir yandan da kişiye sürekli yaptıklarının makul olduğunu, bu şekilde hareket etmekte haklı olduğunu telkin eder. Sonunda kişi Allah'a kulluk görevlerini yerine getirmeyen, ama bunda da haklı sebepleri olduğunu zanneden, hatta bu konuda son derece sabit fikirli bir insan haline gelir.

Oysa daha önce de hatırlatıldığı gibi, her insan kendisini yaratmış olan Allah'a kulluk etmesi gerektiğini vicdanen çok iyi bilmektedir. Ama şeytanın kendisine telkin ettiği ve meşru gibi gösterdiği sebeplerle kendisini, bunun şu an için gerekli olmadığına inandırmıştır. Bir başka ifadeyle, yapması gerekeni vicdanen bilmesine rağmen, türlü sebeplerle kendisini kandırmış ve kendisini yanlış olana inandırmıştır.

Allah, Kuran'da şeytanın telkinleriyle samimiyetten uzaklaşan bu insanlara dair pek çok örnek vermiştir. Bu örneklerden bazıları Peygamberimiz (sav)'in döneminde yaşayan ve imani zaafiyet içinde bulunan insanlardan verilmiştir. O dönemdeki şartlar nedeniyle bir savaş söz konusudur ve Peygamberimiz (sav) de müminleri Kuran'daki emirler doğrultusunda, hak uğrunda savaşa teşvik etmiştir. Fakat Allah'ın ayetlerdeki nitelendirmesiyle "kalbinde hastalık olan insanlar" savaşa çıkmamak için türlü mazeretler ileri sürmüşlerdir. Bu durum ayetlerde şöyle bildirilir:

...Onlara: "Gelin Allah'ın yolunda savaşın ya da savunma yapın" denildiğinde, "Biz savaşmayı bilseydik elbette sizi izlerdik" dediler. O gün onlar imandan daha çok küfre daha yakındılar. Kalplerinde olmayanı ağızlarıyla söylüyorlardı. Allah onların gizli tuttuklarını daha iyi bilir. (Al-i İmran Suresi, 167)

Bu insanların, yukarıda bahsedildiği gibi, şeytanın etkisine girdikleri çok açıktır. Çünkü bu insanlar vicdanen yapmaları gerekeni bilmelerinin yanı sıra, bizzat Peygamberimiz (sav)'in tebliğine şahit olmuş, Allah'ın dinini iyi bilen insanlardır. Ama bunca gerçeği bilmelerine, hatta ibadetlerden bir kısmını o güne kadar yerine getirmelerine rağmen, dünyaya olan bağlılıkları yüzünden şeytanın bu tuzağına düşmüşlerdir. Allah'ın ayetinde bildirdiği gibi Müslümanları korumaları gerektiğini gayet iyi bilmelerine rağmen, bilmediklerini söyleyerek kendilerini ve müminleri de sözde kandırma yoluna gitmişlerdir. Bu insanlardan diğer bir kısmı da Peygamberimiz (sav)'e, "...Bizi mallarımız ve ailelerimiz meşgul etti. Bundan dolayı bizim için mağfiret dile..." (Fetih Suresi, 11) diyerek kaçmaya çalışmışlardır. Bu ifadeler şeytanın etkisiyle söylenmiş ifadelerdir. Nitekim bütün Müslümanların canı tehlike altındayken kişinin kendi derdine düşmesinin ne kadar büyük bir vicdansızlık olduğu açıktır.

Söz konusu insanlar Allah'ın emirlerine uymak ve rızasını kazanmak için ne yapmaları gerektiğini çok iyi bilmektedirler. Nitekim samimi olmadıklarını bildikleri için de Peygamberimiz (sav)'e kendileri için bağışlanma dilemesini söyleyerek sözde vicdanlarını rahatlatmaya çalışmışlardır. Vicdansızlık yapmalarına rağmen kendi söyledikleri yalanlara kendilerini öyle bir inandırmışlardır ki, sonunda buna sevinecek duruma gelmişlerdir. Allah bir ayetinde ibadetlerden geri kaldıkları için kendilerince sevinen samimiyetsiz insanların durumuna şöyle dikkat çekmiştir:

Allah'ın elçisine muhalif olarak geri kalanlar oturup kalmalarına sevindiler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cehd etmeyi (çaba harcamayı) çirkin görerek: "Bu sıcakta çıkmayın" dediler. De ki: "Cehennem ateşinin sıcaklığı daha şiddetlidir." Bir kavrayıp anlasalardı. (Tevbe Suresi, 81)

Peygamberimiz (sav)'in dönemindeki şartlara ve ortama göre insanlara bu mazeretleri telkin ederek onları kandıran şeytan, elbette bugün yaşayan insanları daha farklı telkinler ve mazeretlerle kandırmaya çalışacaktır. Çünkü şeytan, dünyadaki imtihanın bir gereği olarak, insanların bütün zaaflarından haberdardır. Her şarta, her ortama göre farklı planlar yapabilir. Karşısındaki insanlar; bilim adamları, profesörler, fikir adamları, liderler, halktan kişiler, sanatçılar, kısacası her kültür seviyesinden, her türlü maddi imkana sahip insanlar olabilir. Şeytan bu insanların tümüne hangi yollardan yaklaşacağını bilir.

Şeytanın, sürekli fırsat kollamasına rağmen etki edemediği yegane insanlar, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi salih Müslümanlardır. Çünkü başta da belirtildiği gibi, müminler Allah'tan korktukları ve cehennemden şiddetle sakındıkları için şeytanın olası bir sinsiliğine karşı dikkatleri son derece açıktır. Ayrıca Allah'a olan imanları nedeniyle çok güçlü bir akla, vicdana ve iradeye sahiptirler.

Şeytanın buraya kadar anlatılan taktikleri, telkinleri tüm insanlara yöneliktir. Yani siz de şeytanın bu sinsi telkinlerine maruz kalma tehlikesi altında olan bir insansınız. O

halde eğer samimi imana sahipseniz sakın bu gerçekleri bile bile şeytanın tuzağına düşmeyin. Unutmayın; şeytan sizi de kendisiyle birlikte cehenneme sürüklemek için pusuda bekliyor, hakkınızda planlar yapıyor. İlk fırsatını bulduğunda sinsice harekete geçecektir. Siz şeytana bu fırsatı vermeyin. Sizi Allah'ın yolundan alıkoymak, O'na kulluk ve dua etmenizi engellemek için binbir türlü mazeret fısıldayacaktır. Üstelik bunları son derece makul ve mantıklı göstermeye de çalışacaktır. Böylelikle kendi kendinizi kandırarak ikna etmenizi sağlamaya çalışacaktır. Halbuki siz vicdanınız sayesinde bunların hepsini rahatça anlayabilirsiniz ve Allah'ın rızasından yana iradenizi kullanarak şeytanın etkisini kendinizden kolayca uzaklaştırabilirsiniz. Bu dünyada sizin için hiçbir şey cehennemden kurtulmaktan daha önemli ve acil olamaz. O halde şeytanın sizin için ürettiği mazeretleri benimseyerek kendinizi kandırmaya kalkmayın. Çünkü din günü hiçbir mazeret geçerli olmayacak, hatta Allah'ın ayetinde bildirdiği gibi insanların mazeretlerini sayıp dökmelerine dahi izin verilmeyecektir.

Gerçek budur; dikkat edin! Sakın Allah'ın dinini yaşama konusunda bahaneler öne sürüp kendinizi kandırmayın.

Şeytan, boş ve amaçsız işlerle oyalar

Şeytanın, insanların kendilerini kandırmaları için kullandığı taktiklerden biri de onları boş ve amaçsız işlerle oyalamaktır. Bunun için yaptığı telkinlerle, Allah'ın rızasından uzak işleri insanlara süsleyip çekici gösterir. Şeytanın bu telkinlerine kapılan insanlar sürekli dünyevi planlar, çıkarlar ve hedefler peşinde koşar hale gelirler. Bunlarla oyalanırken de Allah'a olan kulluk görevlerini, bir gün dünyadaki yaşamlarının son bulacağını ve Allah'ın huzurunda hesap vereceklerini akıllarına bile getirmezler. Kitabın başında da üzerinde durulduğu gibi, daha iyi bir mevki, daha çok para ve yatırım, daha parlak bir istikbal gibi geçici ideallerle tüm yaşamlarını geçirirler. Halbuki bir saniye sonra yaşayacağının bile garantisi olmayan, nerede ve nasıl öleceğini asla bilmeyen bir insanın böyle sonuçsuz planlar peşinde koşmasının, hesaplar yapmasının ne büyük bir gaflet olduğu açıktır.

Ama insanların büyük bir çoğunluğu böyle yaşamak zorunda olduklarına kendilerini inandırmışlardır. Kendi kendilerini avutmak için de kitap boyunca anlatılanlar üzerinde düşünmemeyi, kendilerini kandırarak yaşamlarını sürdürmeyi tercih ederler. Buna göre, her biri amaç edindiği konuyu neredeyse dünyanın en önemli işi olarak görür. Örneğin, bir sekreter için patronunun toplantılarını unutmamak, bir öğrenci için derslerinden daha yüksek not almak, bir tezgahtar için o gün daha çok ayakkabı satabilmek, bir iş adamı için daha büyük bir ihaleyi kazanmak, bir sporcu için kendi dalındaki en büyük ödülü almak, bir sanatçı için kasetini daha çok insana dinletebilmek, bir genç kız için katılacağı partide en güzel kıyafeti giymek, liseli bir genç için okulun en güzel kızıyla arkadaşlık edebilmek, üniversite çağındaki bir insan için arkadaş çevresindeki en kültürlü insan olmak, bir çevirmen için en doğru kelimeleri kullanmak, bir yazar için en edebi üslupla kitaplar ve makaleler yazmak dünyanın en

büyük amaçlarıdır. Elbette burada sayılan işlerin tamamını insanların yapması ve en iyisinin olmasını istemeleri doğaldır; ama en başta da belirtildiği gibi bunlar bir insan için hayattaki en önemli işler değildir. Bir insanın Allah'ın hoşnutluğunu kazanmaktan ve cennetine layık bir kul olmaktan daha önemli bir işi olamaz.

Eğer insan kendini kandırıp, gerçekleri görmezden gelerek dünyaya yönelik isteklerinin hayatın yegane amacı olduğunu zannederse, hiç ummadığı bir anda ölümle karşılaştığında büyük bir pişmanlık yaşayacaktır. O ana kadar kendisi için en önemli değerlerin evi, iş yeri, arabası, diploması, kıyafetleri, arkadaşları, akrabaları, iş çevresi olduğunu zannetmiştir. Ancak bunların ne kadar geçici olduğunu ve dünyadaki imtihan ortamının birer parçası olduğunu daha ölüm meleklerini gördüğü ilk anda anlar. Devamında, bir tarafında sonsuz mükafaat yurdu olan cennet bir tarafında ise insanın bedenine ve ruhuna en şiddetli azapların yaşatıldığı cehennem olduğu halde, Allah'ın huzurunda sorgulanırken yaşadığı çaresizlik ve pişmanlık dayanılmaz boyuttadır.

O anda geçerli olan tek şey Allah'ın rızası için yapılan işlerdir. Ama söz konusu kişi hayatı boyunca hiç böyle bir şey yapmamış, Allah rızası için çalışmamıştır. İşte o zaman dünyada hayatını adadığı, uğruna yaşlandığı, ömrünü tükettiği işlerin hiçbir anlamı ve önemi olmadığını olabilecek en açık şekilde anlar. Gerçi bunlar bilmediği şeyler değildir. Karşısına çıkanların hepsi vicdanen çok iyi bildiği, ama kendini kandırarak kaçtığı gerçeklerdir. Allah bu insanların durumunu "...Kendi yaptıklarını şeytan süsleyip-çekici kıldı, böylece onları yoldan alıkoydu. Oysa onlar görebilen kimselerdi." (Ankebut Suresi, 38) ayetiyle haber vermiştir. Yani bu insanlar gerçekleri görebilecekken şeytanın telkinlerine bile bile uymuşlar ve boş işlerle yaşamlarını tüketmişlerdir.

Ahirette hatalı davrandığını kabul etmenin bu insanlara bir fayda getirmeyeceğini Allah ayetlerinde şöyle bildirir:

Rabbin(in buyruğu) geldiği ve melekler dizi dizi durduğu zaman; O gün, cehennem de getirilmiştir. İnsan o gün düşünüp-hatırlar, ancak (bu) hatırlamadan ona ne fayda? Der ki: "Keşke hayatım için, (önceden bir şeyler) takdim edebilseydim." Artık o gün hiç kimse (Allah'ın) vereceği azap gibi azaplandıramaz. Onun vuracağı bağı hiç kimse vuramaz. (Fecr Suresi, 22-26)

O halde siz ahirette "keşke" diyenlerden olmamak için hemen şimdi, hayatınızın gerçek amacını düşünün ve yaptığınız işlerin bu amaca ne kadar hizmet ettiğini bir daha gözden geçirin. Dikkat edin, sakın boş ve amaçsız işlerle kendinizi, iyi işler yapıyormuş gibi avutup kandırmayın. Bu, gün boyunca yaptığınız tüm işler, meşgul olduğunuz tüm uğraşılar için geçerlidir. Mutlaka maddi ve manevi pek çok şey için çalışıp, çabalıyorsunuz. Bunların hepsini yapmaktaki asıl gayeniz, Allah'ın rızasını ve cennetini kazanmak olmalı. Eğer bir işte Allah'ın rızasını görmüyorsanız ve ahiretinize bir fayda sağlamayacağını düşünüyorsanız, onu terk edin. Ancak yapmakta hayır ve fayda gördüğünüz işlere yönelin. Vicdanınızın sesi size bu ayrımı en doğru şekilde

söyleyecektir. Mutlaka vicdanınızın sesine kulak verin ve dikkat edin; şeytan değersiz, geçici şeyleri süsleyip çekici kılarak sizi de kandırmasın.

Şeytan, aldatıcı vaatlerde bulunur

Şeytan insanı Allah'ın yolundan alıkoymak için insanlara yalnız boş işleri süslemekle kalmaz. Onlara bu konuda çeşitli vaatlerde de bulunur. Allah şeytanın bu hilesini bir ayetinde şöyle bildirir:

(Şeytan) Onlara vaadler ediyor, onları en olmadık kuruntulara düşürüyor. Oysa şeytan, onlara bir aldanıştan başka bir şey va'detmez. (Nisa Suresi, 120)

Şeytanın etkisine giren insanlar önlerinde çok uzun yılların olduğuna kendilerini inandırıp, uzun vadeli planlar peşinde koşarlar. Sanki bu dünyada sonsuza dek yaşayacakmış gibi mal, mülk, makam, mevki hırsına kapılarak Allah'ın rızasından tamamen uzaklaşırlar. Allah bunun şeytanın bir kışkırtması olduğunu başka bir ayette şöyle bildirmektedir:

Şüphesiz, kendilerine hidayet açıkça belli olduktan sonra, gerisin geri (küfre) dönenleri, şeytan kışkırtmış ve uzun emellere kaptırmıştır. (Muhammed Suresi, 25)

Her insanın, kendi içinde bulunduğu durum ve şartlara göre binlerce konuda çok kapsamlı plan ve tasarıları vardır. Daha önce de belirtildiği gibi her meslekten, her yaş grubundan, her sosyal çevreden insanın planları birbirinden farklı da olsa, temelinde tümü dünyaya yöneliktir. Örneğin, bir iş adamının geleceğe yönelik en büyük ideali, büyük bir fabrikaya sahip olabilmektir. Bu fabrikaya sahip olduktan sonraki en büyük ideali ise, ürettiği malları dünya çapında "pazarlayabilmek"tir. Veya bir sanatçının ideali ülkesindeki herkes tarafından tanınan, sevgi ve saygı duyulan, yetenekleri takdir edilen bir insan olabilmektir. Bu amacına ulaşırsa bir sonraki amacı tüm dünya çapında aynı başarıyı gösterebilmektir. Pek çok insan için bu tarz çeşit çeşit örnek sayabiliriz. Bu insanlar dünyada kendileri için edindikleri bu idealleri gerçekleştirebilmek için gece gündüz çalışırlar. Yeri geldiğinde pek çok fedakarlıkta bulunur, pek çok zorluğa katlanır, her türlü sıkıntıyı ve engeli aşmak için uğraşırlar.

Ama acaba bunları gerçekleştirebilecek kadar ömürleri var mıdır? İşte her insanın öncelikle bunu düşünmesi gerekir. Çünkü yukarıda sayılan planların hiçbirinin gerçekleşmesi garanti değildir. Ama ölüm mutlaka gerçekleşecek, her insanın başına gelecektir. Buna rağmen bu insanların ölüm sonrası için hiçbir plan ve hazırlıkları yoktur. Tüm hayatları dünyadaki yaşamlarına yönelik idealleri gerçekleştirmeye adanmıştır. Üstelik bir gün ölümle birlikte tüm planlarının bir daha tamamlanmamak üzere yarıda kalabileceğini akıllarına bile getirmemişlerdir. Çünkü şeytan onlara, ayette bildirildiği gibi

türlü vaatlerde bulunmuş ve onlar da bunlara kapılıp kendi kendilerini kandırarak bir ömrü tüketmişlerdir.

Oysa insan uzun emeller peşinde koşmak yerine Allah'a karşı sorumlu olduğunu ve din gününde O'nun huzurunda bütün yaptıklarının hesabını vereceğini bilerek, Allah'ın Kuran'da gösterdiği yola uygun şekilde yaşamalıdır. Aksi takdirde, sonsuz hayatı için bir hazırlık yapmaması, kendisi için tanınan fırsatı kaçırması, onu sonsuza kadar cennetten mahrum bırakabilir. Cennetten mahrum olan bir insanın gideceği yer ise cehennemdir.

Allah'ın kendisine tanıdığı bu süreyi hiçbir değeri olmayan işlerle sorumsuzca tüketenler, ahirette çok büyük bir pişmanlık yaşayacaklardır. Kendilerine o gün şöyle denilecektir:

...Size orada (dünyada) öğüt alabilecek olanın öğüt alabileceği kadar ömür vermedik mi?.. (Fatır Suresi, 37)

Ayette bildirildiği gibi, her insana öğüt alabileceği, vicdanının sesini duyabileceği kadar süre verilmiştir. Şeytan ne kadar yanlış yola sürüklemeye çalışsa da, insanın bu çağrıya icabet etmeme, Allah'ın emrettiği yolda ilerleme imkanı vardır. Bunun tek yolu samimi bir iman ve Allah'a güvendir. Nitekim bu özelliklere sahip insanlara yönelik olarak şeytanın her türlü çabasının, aldatıcı vaadinin boşa çıkacağı Kuran'da bildirilmiştir:

"Onlardan güç yetirdiklerini sesinle sarsıntıya uğrat, atlıların ve yayalarınla onların üstüne yaygarayı kopar, mallarda ve çocuklarda onlara ortak ol ve onlara çeşitli vaadlerde bulun." Şeytan, onlara aldatmadan başka bir şey vadetmez. "Benim kullarım; senin onlar üzerinde hiçbir zorlayıcı gücün (hakimiyetin) yoktur." Vekil olarak Rabbin yeter. (İsra Suresi, 64-65)

Dikkat edin, şeytan sizi de dünyevi hırs ve emellerin, uzun vadeli planların peşinde koşturarak, asıl hazırlık yapmanız gereken yeri unutturmasın. Siz dünyevi ideallerle, geçici hırslarla kendinizi oyalayıp, iyi işler yaptığınızı sanarak kendinizi kandırmayın. Allah'ın aşağıdaki emrini yaşamınızın hiçbir anında aklınızdan çıkarmadan uygulayın:

Ey iman edenler, Allah'tan korkun. Herkes yarın için neyi takdim ettiğine baksın. Allah'tan korkun. Hiç şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberdardır. Kendileri Allah'ı unutmuş, böylece O da onlara kendi nefislerini unutturmuş olanlar gibi olmayın. İşte onlar, fasık olanların ta kendileridir. (Haşr Suresi, 18-19)

İNSANLAR HANGİ YALANLARLA KENDİLERİNİ KANDIRIYORLAR?

Şeytan insanları çeşitli mazeretlerle, telkinlerle, aldatıcı davetlerle kendi yoluna çekmeye çalışır. İnsanlara yaratılış amaçlarını unutturarak, onları dünyevi çıkarlara, geçici ideallere yöneltir. Eğer bir insan şeytanın bu çağrısına uyar ve herşeyi yaratmış olan Rabbimiz'in çağrısından yüz çevirirse, işte o zaman doğruyu görebilmesi mümkün olmaz. Allah Kuran'da böyle insanların durumunu haber vermiştir. Zuhruf Suresi'ndeki konuyla ilgili ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

Kim Rahman (olan Allah)ın zikrini görmezlikten gelirse, Biz bir şeytana onun 'üzerini kabukla bağlattırırız'; artık bu, onun bir yakın dostudur. Gerçekten bunlar (bu şeytanlar), onları yoldan alıkoyarlar; onlar ise, kendilerinin gerçekten hidayette olduklarını sanırlar. Sonunda Bize geldiği zaman, der ki: "Keşke benimle senin aranda iki doğu (doğu ile batı) uzaklığı olsaydı. Meğer ne kötü yakın-dost(muşsun sen)." (Bu söylenmeleriniz,) Bugün size kesin olarak bir yarar sağlamaz. Çünkü zulmettiniz. Şüphesiz azapta da ortaksınız. Öyleyse sağır olanlara sen mi dinleteceksin veya kör olan ve açıkça bir sapıklık içinde bulunanı hidayete erdireceksin? (Zuhruf Suresi, 36-40)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi, Allah bu insanları sağır ve kör olarak nitelendirmiştir. Kuşkusuz burada söz konusu olan, fiziksel anlamda bir sağırlık ve körlük değildir. Allah bu insanların manevi açıdan kör ve sağır olduklarını, doğru yola yapılan daveti duymazlıktan, gerçekleri görmezlikten geldiklerini bildirmiştir. Kısacası bu insanlar akıl ve vicdanlarına uymayarak Allah'ın emirlerini ve hesap gününü göz ardı etmekte ve bu şekilde kurtulabileceklerini zannetmektedirler. Oysa bu insanlar yalnızca kendilerini kandırmaktadırlar.

Şunu öncelikle belirtmeliyiz: Kendilerini kandıran insanlar dünya üzerinde az sayıda bulunan, istisna kişiler değildir. Kuran'da bildirildiği gibi "...Hayır, onların çoğu hakkı bilmiyorlar, bundan dolayı yüz çeviriyorlar." (Enbiya Suresi, 24) Ve yine "...insanlardan çoğu Rablerine kavuşmayı inkar ediyorlar." (Rum Suresi, 8)

Burada söz edilen kişilerden olmamak için herkesin kendisi adına bir kez daha düşünmesi ve kendini kandıranlardan olmamak için çaba göstermesi gerekmektedir. Çünkü dünyadayken doğrulara gözlerini kapatarak kendini kandırmak, ahirette insana yarar değil büyük bir zarar verecektir.

Düşünmeyince "Aklıma gelmedi, bilmiyordum" diyebileceğini zannedenler

İnsanın hayatı boyunca yaşadığı her anı bir filmin karelerine benzetecek olursak, bir yaşamın trilyonlarca kareden oluştuğunu düşünebiliriz. Bu trilyonlarca kareden her biri insan için tanınmış bir fırsat demektir. İnsanın hayatındaki her an, gerçekleri düşünmesi, doğruları görebilmesi için hesap gününden önce kendisine verilmiş bir nimettir. Bu nimeti hayra kullananlar, düşünerek dünya hayatının gerçek yönünü kavrayabilen insanlardır. Düşünmeyenler ve yaşamlarını gaflet içinde sürdürenler ise, bu fırsatı değerlendiremezler.

Kuşkusuz düşünmek kavramından herkes farklı bir anlam çıkarabilir. Kiminin "düşünmek"ten anladığı, geleceği düşünmektir. Geleceğe dair planlar yapmak, yatırımlarda bulunmak düşünmenin bir göstergesidir onlar için... Kimi ise düşünmeyi geçmişin muhasebesini yapmak olarak görür. Durmaksızın geçmişte yaptıklarını, kazandıklarını veya kaybettiklerini düşünür durur. Kimi ise "yalnızca bugünü düşünmenin, yarını hiç düşünmemenin" faydalı olduğuna inanır. Bu, onun hayat görüşüdür. Günü gününe yaşar; belli bir amacı ve izlediği yolu da yoktur. Sabah kalktığında kahvaltıda ne yiyeceğini düşünür, işe giderken hangi vasıtaya bineceğini düşünür, öğlen yemeğine kimlerle çıkacağını düşünür, akşam gelecek misafire ne yemek yapacağını düşünür, hangi şirketin hisse senetlerini almasının karlı olacağını düşünür, ertesi günkü futbol maçına bilet bulup bulamayacağını düşünür, okul partisine kiminle gideceğini düşünür... Kısacası çoğu insanın zihni sürekli günlük, sıradan ve sathi düşüncelerle doludur.

İşte yeryüzündeki yüz milyonlarca insan bu ve benzeri düşüncelerle ömrünü geçirir. Ve görülen odur ki, insanlar bu tarz konular dışındaki derin konular üzerinde düşünmeye pek yanaşmazlar. Ancak burada "düşünmek"ten kastedilen insanın yaşamının amacını, çevresindeki yaratılış delillerini, Allah'ın kainatta tecelli eden muhteşem sanatını, ölümü, ahireti, hesap gününü düşünmektir. İşte insanların çoğunluğunun eksik olduğu yön budur.

İnsanlar düşünün; senelerce eğitim görüp, biyolog, mühendis, tıp doktoru, profesör olur, ama hayatında bir kez bile hiç yokken nasıl var olduğunu, bunun da mutlaka bir amaç üzerine olduğunu düşünmezler. Tez hazırlar, doktora yapar, asistan olur, öğretim üyesi olur, insanlara şifa dağıtan bir doktor olur, avukat olurlar, ama niçin ve nasıl yaratıldıklarını, yaratılışlarını Allah'a borçlu olduklarını hiç düşünmezler. Kitaplar yazar, televizyonlarda açık oturumlara katılır, her konuda düşünüp fikir beyan ederler, ama bir kere olsun ölümü ve sonrasında Allah'a verecekleri hesabı akıllarına getirmezler. İşte böyle insanlar büyük bir ziyan içindedirler. Çünkü her insan, er ya da geç ölümle karşılaşacak ve Allah'a olan kulluğundan sorguya çekilecektir. "Düşünmemiş" olmak hiç kimseye bir yarar sağlamayacaktır.

Her insan Allah'ın varlığını, yaratılış amacını, nasıl kulluk etmesi gerektiğini düşünüp anlayabilecek bir bilince ve vicdana sahiptir. Nitekim kendileri için en hayati konuları düşünmeyen bu insanlar, işlerine gelen bir konuyu gayet iyi düşünüp hesaplayabilirler. Örneğin, ticari bir iş söz konusu olduğunda paralarını nasıl

değerlendireceklerini çok iyi bilirler; bu konuda her aşamayı düşünürler. İşlerinde çok zor problemlerin üstesinden gelebilirler; her detay için ayrı bir tedbir düşünebilirler. Sahip olmak istedikleri bir şey olduğunda, bunun için çok uzun vadeli planlar yapıp, bunları aşama aşama uygulayabilirler. Kısacası insanlar dünyaya yönelik çıkarları olan konuları gayet iyi düşünebilirler.

İşte bu yüzden ahirette "düşünemedim", "akledemedim" gibi mazeretler -Allah'ın dilemesi dışında- kabul görmeyecektir.

Her yeni doğan insan, Allah'ın yarattığı dünyaya adımını atar. Dünya üzerinde, gözünü nereye çevirirse çevirsin muhteşem bir yaratılış, kusursuz bir tasarım ve en ince detayına kadar planlanmış sistemlerle karşılaşır. Karşılaştıkları üzerinde düşünen insan, tüm bunların yaratılmış olduğunu rahatlıkla kavrayabilir. Ama günlük yaşamın ve dünyevi hırsların içinde boğulmuş olan bir kişi, bu gördüklerine "tesadüf" der geçer. Oysa bu insana sıradan bir tablo gösterseniz ve "bu tesadüfen kendi kendine çizilmiş olabilir mi?" deseniz, "elbette hayır, bunu çizen bir sanatçı mutlaka vardır" der. Ama aynı insan, çevresindeki olağanüstü sanatı kimin, neden yarattığını düşünmekten kaçınır.

Aynı şekilde, insanlar dünyadaki yaşamlarının geçici olduğunu ve asıl yaşamın ölümün ardından başlayacak olan ahiret hayatı olduğunu da düşünmekten kaçınırlar. Her gün pek çok kişinin ölümüne şahit olurlar, ama kendi ölümlerini akıllarına getirmezler. Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya yönelik kapsamlı planlar yaparken; ölümden sonrası için bir hazırlık yapmazlar.

İşte bu insanlar, kendilerini bile bile zarara sokmuş olurlar. Çünkü insanın yaratılış amacını, Allah'ın tüm evrende tecelli eden sanatını, ölümü, ahireti, hesap gününü düşünmesi son derece kolaydır. İnsanların zannettikleri gibi tüm bu saydıklarımızı "düşünmek" karmaşık ya da zor bir iş değildir. Bunun için uzun araştırmalar yapmaya, çok kapsamlı bir eğitim görmeye, karmaşık bilgiler öğrenmeye de gerek yoktur.

Örneğin, her gün gördüğü atmosferin tam insanın nefes alabileceği şekilde yaratılmış olması, her gün gökyüzünde gördüğü bir kuşun uçmak için ihtiyaç duyduğu en uygun kanat yapısı, çevresinde gördüğü rengarenk dünya, vicdanlı her insanı Allah'ın muhteşem yaratışını düşünmeye sevk eder. Yine aynı şekilde, her gün etrafında yüzlerce insan ölürken kişinin bir gün kendisinin de öleceğini düşünememesi imkansızdır. Eğer insan vicdanının sesine kulaklarını tıkamaz, kendini boş işlerle oyalamaz ve dünyevi kıstaslarla kandırmazsa, bu düşünceler kaçınılmaz olarak zihninde oluşacaktır.

Ancak insanın, gerçekler üzerinde derin düşünmek ve gaflete kapılmamak için irade göstermesi şarttır. Unutulmaması gerekir ki, her insanın şeytan gibi bir düşmanı vardır. Şeytan insanların düşünmelerini ve böylece gerçekleri fark edip Allah'a yönelmelerini istemediği için mutlaka bunu engellemek isteyecektir. Bunun için de insana sinsice telkinlerde bulunmaya başlayacaktır. İşte bu konuda insanların en çok etkilendikleri telkinlerin başında, "düşünmeyince sorumluluklarından muaf olacakları yalanı" gelir. Bu telkine kulak veren insanlar, kendilerine sorulduğunda, "aklıma

gelmedi, bilmiyordum, kimse bana söylemedi" diyerek kurtulacaklarını zannederler, ama kendilerini kandırırlar.

Oysa insanlar kendi kendilerine bu oyunu oynarlarken, kendilerine şah damarlarından daha yakın olan Allah, yaptıkları herşeyden, görmezlikten ve anlamazlıktan geldikleri her düşünceden haberdardır. Dolayısıyla Allah'a karşı olan sorumluluklarını görmekten kaçan insan, aslında kendi kurduğu tuzağa kendisi düşer; düşünmemekle sadece ve sadece kendisini kandırmış olur. Ahirete gittiğinde ise kaçtığı gerçekleri yaşayarak görür ve Allah'ın huzurunda hesap verirken "bilmiyordum, aklıma gelmedi, düşünemedim" gibi samimiyetsiz mazeretlerin geçerli olmadığını açıkça anlar.

Allah bir ayetinde insanları, hesap gününün "zalimlere kendi mazeretlerinin hiçbir yarar sağlamayacağı gün..." olduğuna dair uyarmıştır. (Mümin Suresi, 52) Başka ayetlerde de bu gerçek haber verilmiştir:

Artık o gün, zulmedenlerin ne mazeretleri bir yarar sağlayacak, ne (Allah'tan) hoşnutluk dilekleri kabul edilecektir. (Rum Suresi, 57)

"Biliyordum, ama zaman ve şartlar müsaade etmedi" diyerek kendini kandıranlar

Allah Kuran'ı tüm insanlara yol gösterici bir kitap olarak göndermiştir. Kıyamete kadar tüm insanlar Kuran'da bildirilen emirleri yerine getirmekle, ibadetleri uygulamakla yükümlü tutulmuşlardır. Allah'ın Kuran'da istisna olarak bildirdiği durumlar dışında her insan ibadetleri yerine getirip getirmediği konusunda din günü hesap verecektir.

İşte bu yüzden Allah'ın bildirdiği durumlar dışında kendi kendine birtakım mazeretler uydurarak, Allah'a kulluk görevini yerine getirmeyen kişi, kendisini aldatmış olur. Bu açık gerçeğe rağmen insanlar sürekli olarak içinde bulundukları şartları bahane eder ve Allah'a karşı olan sorumluluklarını göz ardı ederler. Okul yıllarında ayrı, iş hayatına atılınca ayrı, evlenince, çocukları olunca ayrı bahaneler ileri sürerler. Din ahlakını yaşamaya samimi niyetleri olmadığı için çeşitli konuları ibadetlerini yerine getirmelerine engel olarak görürler. Öne sürdükleri engellerden en başta gelenleri de müsait zamanlarının olmaması ve şartların uygun olmaması iddiasıdır.

Günlük yaşamları içinde insanlar pek çok işe rahatlıkla zaman ayırırlar. Özellikle bir çıkarları söz konusu olduğunda, gerekirse başka isteklerinden fedakarlık eder, ama yine de o iş için gereken zamanı ayarlarlar. Ayrıca bulundukları şartlar o işi yapmalarını engelliyorsa, bu engelleri kaldıracak çözümleri de çok çabuk düşünüp bulurlar. Ancak insanların geneline bakıldığında ibadetler konusunda aynı kararlılığı göstermedikleri görülür.

"Namaz kılmak istiyorum, ama hiç zaman bulamıyorum", "çalışıyorum, nasıl oruç tutabilirim", "okula gidiyorum, ders çalışmam lazım, ibadete vakit ayıramam", "burası yazlık, burada oruç tutamam" gibi mazeretler öne süren insanlara çevrenizde sık sık

rastlamışsınızdır. Aynı şekilde "sabırlı bir insan olmak istiyorum, ama olaylar çok üst üste geliyor", "öfkelenmek istemiyorum, ama ortam çok stresli" benzeri bahanelerle çirkin bir ahlak gösteren insanları çokça görmüşsünüzdür. Bu insanlar aslında Kuran ahlakını yaşama konusunda samimiyetsiz bir yaklaşım içindedirler. Çünkü biraz önce de belirttiğimiz gibi, insanlar dünyaya yönelik bir çıkar umduklarında, zamanı ve şartları göz ardı ederek, gerektiğinde her türlü çözümü bularak istedikleri şeyi yaparlar. Ama konu kendilerini yaratan ve yaşatan Allah'a karşı yerine getirilmesi gereken bir sorumluluk olduğu zaman, hemen imkansızlıklardan şikayet etmeye başlarlar.

Bu konunun daha somut bir şekilde anlaşılabilmesi için şöyle bir örnek verelim. Bir insana, günde 1 saatini ayırarak bir iş yapması karşılığında çok yüklü bir miktarda para teklif edilse (örneğin, aylık kazandığı maaşın 10 mislinin ödeneceği söylense), bu kişi içinde bulunduğu şartlar ne olursa olsun, hemen teklifi kabul eder. Üstelik bu insan bir yandan üniversite sınavına hazırlanıyor olabilir veya aynı zamanda bir işte çalışması gerekebilir. Her ne olursa olsun, gerekirse uykusundan fedakarlık yapar, gerekirse kendine ayırdığı vakitten kısar, ama zaman gibi bir konuyu problem olarak öne sürmez. Aynı şekilde tüm şartlarını da hemen bu işe uygun hale getirir. Bu, dünya üzerindeki insanların çoğu için geçerli olan, inkar edilemez bir gerçektir.

İşte bu yüzden, eğer insan aynı kararlılığı Allah'ın rızası için göstermezse, bu, büyük bir samimiyetsizlik ve vicdansızlık olur. Üstelik insan yaptığı ibadetler karşılığında üç beş kuruş para ile kıyaslanmayacak kadar değerli bir kazanca kavuşacak, sonsuza kadar Allah'ın rahmetini ve cennetini kazanacaktır.

Ama insanların çoğu sahip olmaya çalıştıkları malların, paraların, taşıdıkları kredi kartlarının, biriktirdikleri doların, hoşlarına giden evlerin, arabaların, güzel giysilerin büyüsüyle Kuran ahlakının gereklerini bir kenara bırakır, ahireti unutur ve dünyaya yönelirler. "Vaktim kısıtlı", "çok meşgulüm", "yetiştirmem gereken işler var", "işim var", "ideallerim var", "ileride yapacağım" benzeri sözlerle kendilerini kandırır, ahirette kazanç sağlayacakları ibadetlere yönelmezler. Allah'ın emrettiği güzel ahlakı yaşamaz, namaz kılmaz, oruç tutmaz, Allah'ın kendilerine verdiklerinden ihtiyacı olanlara vermez, yalnızca dünyada kazanç sağlamaya çalışarak ömürlerini tüketirler.

Allah dünyada kendilerini kandırarak, öne sürdükleri mazeretlerin kabul edileceğini zanneden ve bu yüzden ibadetlerini yerine getirmeyen veya sürekli erteleyen insanların ahirette karşılaşacağı durumu bize şöyle bildirmiştir:

İnsana o gün, önceden takdim ettikleri ve erteledikleri şeylerle haber verilir. Hayır; insan, kendi nefsine karşı bir basirettir. Kendi mazeretlerini ortaya atsa bile. (Kıyamet Suresi, 13-15)

İşte bu yüzden siz de dikkat edin, sakın bu insanlar gibi ahirette geçerli olmayacak mazeretleri dünyada öne sürerek kendinizi kandırmayın. Ayette bildirildiği gibi, her ne mazeret ortaya atarsanız atın, siz aslında bunun geçerli olmadığını kavrayabilecek bir

"basirete" sahipsiniz. Eğer nefsinize uyarsanız, bunun hesabını Rabbimiz olan Allah'a veremezsiniz. Sizin zaten şu an dünya üzerinde varoluş amacınız Allah'a kulluk etmektir. Yapmanız gereken diğer işlerin hiçbiri bundan daha öncelikli ve önemli değildir. Çünkü ebedi kurtuluşunuz, ancak Allah'ın rahmetini kazanmakla mümkündür.

"Yorgunum, hastayım" diyerek Allah'a ibadet etmeyenler

İnsanların din ahlakını yaşamama konusunda öne sürdükleri mazeretlerden biri de fiziki rahatsızlıklardır. Örneğin, Allah'a ibadette isteksiz olan bir kişi gerçekte hasta olmadığı halde, "hastayım, yorgunum" gibi bahanelerle kendisini ve çevresindekileri kandırma yoluna gider ve sorumluluklarını yerine getirmez. Oysa bu kişi unutmamalıdır ki, Allah herşeyi bilir. İnsanın hiçbir hareketi, hiçbir düşüncesi Allah'tan gizli kalmaz. Aklından geçen her düşünce, kalbinde hissettikleri ve bilinçaltında gizli olanları Allah bilir. Kuran'da haber verildiği gibi "…Şüphesiz Allah sinelerin özünde saklı duranı bilendir." (Al-i İmran Suresi, 119)

Ama dinden ve Kuran ahlakından uzak insanlar, kendilerine Allah'ın rızasını ve cennetini kazanma fırsatı verilmişken fiziki rahatsızlıklarını bahane ederek, ibadetlerini bir yana bırakır, nefislerine uymayı tercih ederler. Bu samimiyetsizliklerinin karşılığını ise ahirette acı bir azap olarak alırlar. Çünkü Allah'ın emirlerini yerine getirmeme konusunda öne sürdükleri mazeretlerde samimiyetsizdirler. Gerçekten fiziksel bir rahatsızlıkları olsa bile, zaten Kuran'da bu gibi durumlarla ilgili pek çok kolaylık tanınmıştır. Örneğin oruç tutmak Allah'ın insanlara farz kıldığı ibadetlerden biridir. Dolayısıyla insanlar Allah'ın bu hükmünü yerine getirmekle yükümlüdürler. İnsanların bu ibadeti yerine getiremeyecekleri durumları ise yine Allah ayetinde açıkça bildirmiştir:

(Oruç) Sayılı günlerdir. Artık sizden kim hasta ya da yolculukta olursa tutamadığı günler sayısınca başka günlerde (tutsun). Zor dayanabilenlerin üzerinde bir yoksulu doyuracak kadar fidye (vardır). Kim gönülden bir hayır yaparsa bu da kendisi için hayırlıdır. Oruç tutmanız, -eğer bilirseniz- sizin için daha hayırlıdır. (Bakara Suresi, 184)

Bu ayette görüldüğü gibi, Allah yolcunun, hastanın içinde bulundukları durumu hatırlatmış ve onlara oruç ibadetini yerine getirme konusunda kolaylık göstermiştir. Ayetin devamında da kulları için en hayırlı olan ne ise ona dikkat çekmiştir. Bir sonraki ayetinde ise Allah, yine oruçla ilgili bir kolaylık yolu daha bildirmiş ve kulları için daima kolaylık dilediğini hatırlatmıştır:

Ramazan ayı... İnsanlar için hidayet olan ve doğru yolu ve (hak ile batılı birbirinden) ayıran apaçık belgeleri (kapsayan) Kur'an onda indirilmiştir. Öyleyse sizden kim bu aya şahid olursa artık onu tutsun. Kim hasta ya da

yolculukta olursa, tutmadığı günler sayısınca diğer günlerde (tutsun). Allah, size kolaylık diler, zorluk dilemez. (Bu kolaylık) sayıyı tamamlamanız ve sizi doğru yola (hidayete) ulaştırmasına karşılık Allah'ı büyük tanımanız içindir. Umulur ki şükredersiniz. (Bakara Suresi, 185)

Bu örnekten de anlaşıldığı gibi, Allah'a samimi olarak iman edenler için her zaman bir kolaylık yolu mevcuttur. Çünkü Allah'ın dini son derece kolaydır; Allah insanlar için din ahlakını yaşama konusunda hiçbir zorluk dilememiştir. Allah insanların nelerde zorlanacaklarını, hangi yükü kaldıramayacaklarını en iyi bilendir. Ve Kuran'da hiç kimseye gücünden fazlasını yüklemeyeceğini bildirmiştir:

Allah (ağır yükleri) sizden hafifletmek ister: (Çünkü) insan zayıf olarak yaratılmıştır. (Nisa Suresi, 28)

Hiç kimseye güç yetireceğinden fazlasını yüklemeyiz; elimizde hakkı söylemekte olan bir kitap vardır ve onlar hiçbir haksızlığa uğratılmazlar. (Mü'minun Suresi, 62)

İnsanların çoğu ise Allah'ın merhametine ve lütfuna karşılık son derece nankörce bir ahlak sergilerler. Dünyaya olan hırs ve bağlılıklarından ötürü, ibadetlerini yerine getirmeme konusunda sürekli olarak başka şartları bahane olarak öne sürerler. Elbette bunu yapmakla yalnızca kendilerini kandırır ve zarara sokarlar. Çünkü Kuran'da bildirildiği gibi, Allah hiçbir şeye ihtiyacı olmayandır:

Eğer inkar edecek olursanız, artık şüphesiz Allah size karşı hiçbir ihtiyacı olmayandır ve O, kulları için inkara rıza göstermez. Ve eğer şükrederseniz, sizin (yararınız) için ondan razı olur. Hiçbir günahkar, bir başkasının günah yükünü yüklenmez. Sonra Rabbinize döndürüleceksiniz, böylece yaptıklarınızı size haber verecektir. Şüphesiz O, sinelerin özünde saklı olanı bilendir. (Zümer Suresi, 7)

Dikkat edin, sakın siz de Allah'a kulluk etmekte çekimser davranıp mazeretler öne sürmeyin. Asla böyle bir samimiyetsizliğe yaklaşmayın. Unutmayın; samimiyetsizce bir mazereti insan daha aklından geçirirken Allah bunu bilir. Ve siz bununla kendinizi kandırıp oyalarken bir anda ölüm meleklerini yanınızda bulursanız, ne kadar çok isteseniz de Allah'a ibadet etmek için bir daha asla geri döndürülmezsiniz. Allah Kuran'da, dünyada sapasağlam iken ibadet etmekten kaçınan insanların hesap günü karşılaşacakları pişmanlığı ve hissedecekleri korkuyu şöyle bildirir:

Ayağın üstünden (örtünün) açılacağı ve onların secdeye çağrılacakları gün, artık güç yetiremezler. Gözleri 'korkudan ve dehşetten düşük', kendilerini de zillet sarıp-kuşatmış. Oysa onlar, (daha önce) sapasağlam iken secdeye davet edilirlerdi. (Kalem Suresi, 42-43)

"Nasıl olsa Allah beni affeder" diyerek kendilerini kandıranlar

İnsanların çoğu Allah'ın varlığını bilir ve kabul ederler ama O'nun kudretini gereği gibi takdir edemezler. Yanılgıya düştükleri konu Allah'ın varlığı değil, Allah'ın sıfatlarıdır. Örneğin, Allah'ın kullarına karşı çok lütufkar, bağışlayıcı ve merhametli olduğunu düşünürler de, inkarcılardan intikam alan, onlara azap eden, kahreden sıfatlarını düşünmeye pek yanaşmazlar.

Allah'ı gereği gibi takdir edemeyen bu insanların Allah korkuları ya hiç yoktur veya çok sınırlıdır. Bu da insanın ahireti açısından çok tehlikeli bir durumdur. Çünkü Allah korkusu olmayan, yaptıklarının karşılığında ceza göreceğine inanmayan bir insan her türlü kötülüğü, zulmü rahatlıkla yapabilir. Allah'ın yasakladığı, haram kıldığı her türlü suçu işleyip, sonra da "nasıl olsa Allah affeder" gibi gerçeklerden uzak sapkın bir düşünceye kapılabilir. İşte bu yüzden şeytan insanlara hep bu yönden yaklaşır ve insanların kendilerini "nasıl olsa affedilirim" düşüncesiyle kandırmalarına neden olur.

Dikkat edilirse din ahlakından uzak toplumlarda insanlar hep bu çarpık bakış açısı ile hareket eder ve sürekli Allah'ın emir ve yasaklarını ihlal ederler. Namazlarını kılmayanlar, oruç tutmayanlar, ihtiyaç içinde olan insanları koruyup kollamayanlar, cimrilik ederek mallarından infak etmeyenler, kendi çıkarları uğruna insanlara zulmedenler, adam öldürenler, hırsızlık yapanlar, başkalarının malını haksızlıkla yiyenler, yeryüzünde karışıklık çıkaranlar, insanları ahlaksızlığa sürükleyenler, hep "nasıl olsa Allah affeder" düşüncesi ile bunları yaparlar. Oysa bu düşünceyi taşıyan insanlar büyük bir yanılgıya düşmüşlerdir. Çünkü Allah tevbeleri kabul eden ve affedici olandır, ancak aynı zamanda da sonsuz adaleti ile her yapılanın karşılığını eksiksiz olarak verendir. Elbette iyilik yapanlarla kötüler bir tutulmayacak, dünyada da, hesap gününde de herkes hak ettiğiyle karşılık görecektir. Bu gerçek Kuran'da şöyle bildirilir:

Yoksa kötülüklere batıp-yara alanlar, kendilerini iman edip salih amellerde bulunanlar gibi kılacağımızı mı sandılar? Hayatları ve ölümleri bir mi (olacak)? Ne kötü hüküm veriyorlar. Allah, gökleri ve yeri hak olarak yarattı; öyle ki, her nefis kazandıklarıyla karşılık görsün. Onlara zulmedilmez. (Casiye Suresi, 21-22)

Allah'a döneceğiniz günden sakının. Sonra herkese kazandığı eksiksizce ödenecek ve onlara haksızlık yapılmayacaktır. (Bakara Suresi, 281)

Ancak şunu da belirtmeliyiz ki, elbette her insan yaşadığı müddetçe hata yapabilir ve işlediği suçlardan, yaptığı hatalardan dolayı pişmanlık da duyabilir. Çünkü insan hata yapmaya yatkın bir varlıktır; hiçbir insanın hatasızlık veya kusursuzluk iddiası olamaz. İşte bu yüzden insan dünyada bulunduğu sürece bağışlanmak için Allah'a tevbe edebilir. Allah, her insana ölene kadar tevbe etme imkanı vermiştir. Ama Kuran'da hangi tevbenin samimi tevbe olduğu ve kabul göreceği de haber verilmiştir. Tevbenin şartının samimiyet olduğunu Allah aşağıdaki ayetleriyle bildirmiştir:

Allah'ın (kabulünü) üzerine aldığı tevbe, ancak cehalet nedeniyle kötülük yapanların, sonra hemencecik tevbe edenlerin(kidir). İşte Allah, böylelerinin tevbelerini kabul eder. Allah, bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır. Tevbe; ne, kötülükleri yapıp-edip de onlardan birine ölüm çatınca: "Ben şimdi gerçekten tevbe ettim" diyenler, ne de kafir olarak ölenler için değil. Böyleleri için acı bir azap hazırlamışızdır. (Nisa Suresi, 17-18)

O halde insanın bir hataya düştüğünde, buna önem vermeyip "nasıl olsa bağışlanırım", "nasıl olsa affedilirim" diye düşünmesi değil, hemen samimi bir şekilde Rabbimiz'e yönelmesi ve hatasını düzeltme konusunda kesin bir kararlılıkla tevbe etmesi gerekir. Önemli olan insanın Allah'a karşı samimi ve dürüst bir kul olmasıdır. Ancak bundan sonra Allah'ın bağışlamasını umabilir. Ama son derece pervasız ve samimiyetsiz şekilde hareket etmeye devam ederken, Allah'tan sakınmaz ve bağışlanma da dilemezken "nasıl olsa Allah affeder" gibi bir üslup ve mantık içinde olanlar hiç de bekledikleri gibi bir sonuçla karşılaşmayabilirler.

İşte bu yüzden siz dikkat edin, "nasıl olsa Allah affeder" gibi bir mantıkla kendinizi kandırarak bile bile Allah'ın hoşnut olmayacağı bir hayata yanaşmayın. Aksi takdirde sonsuz hayatınızı kendi ellerinizle büyük bir tehlikeye atmış olursunuz.

"Nasıl olsa ben cennete giderim" düşüncesinde olanlar

Dini yaşamayan toplumlarda insanların kendilerini kandırdıkları konulardan biri de, kendilerinin cennete girmeye hak sahibi olduklarını düşünmeleridir. Bu insanların büyük çoğunluğunun ölümden sonra hayat olduğunu kabul etmelerine rağmen din ahlakını yaşamamalarının nedeni, kendilerinin mutlaka cennete gideceklerine dair olan zanlarıdır. Bu gibi kişilerin nereden böyle bir kanaate vardıkları bilinmez. Ama büyük çoğunluğu kendisini diğer insanlarla kıyaslayarak sadece iyi yönlerini görür ve bu yüzden de genele göre iyi bir insan olduğu ve bu durumda cennete girmeye hak sahibi olduğu kanaatine varır. En şaşırtıcı olanı da, bu insanlar "iyilik" kavramını, Kuran'a göre değil cahiliye kıstaslarına göre değerlendirirler. Allah'ın hoşnut olacağı bir yaşamı ve ahlakı değil, bulundukları toplumun hoşnut olacağı bir yaşamı ve ahlakı seçerler. Ve

cahiliye kıstasları ile yaptıkları değerlendirme sonucunda, kendilerini kandırarak cennete gireceklerini düşünürler.

Hiç kuşkusuz Allah'tan cennetini ümit etmek ve istemek güzel bir beklentidir. Ama bu temenninin samimi olduğunun en önemli göstergelerinden birisi, kişinin hayatının her anında cennete yakışacak bir ahlak sergilemesi ve Allah'tan korkup sakınarak hareket etmesi olacaktır. Aksi takdirde, yani Allah'ın razı olmayacağı bir yaşam tarzı içindeyken, kulluk görevlerini yerine getirmeden cennete gideceğini ileri sürmek son derece samimiyetsiz bir yaklaşım olacağı gibi, bu düşünce kişinin kendisini kandırmasından başka bir şey değildir.

Bu düşünceye göre kişi hem Allah'a kulluk etmeden koskoca bir ömrü kendi nefsinin istek ve tutkularına göre tüketecek, hem de ahirette Allah'ın samimi ve salih kulları için hazırladığı cennetinde, onların arasında, nimetler içinde yerini alacaktır. Böyle bir düşünceye sahip olması için bir kişinin Kuran'ı hiç bilmiyor olması gerekir. Zira Kuran ayetlerinde bildirilen gerçekleri kavrayan bir insan, bu tarz aldatmacalarla kurtulmasının mümkün olmadığını, bu yolla sadece kendisini kandırmış olacağını gayet iyi anlayabilir.

Bir insan Kuran'da tarif edilen cehennem ortamını öğrenip tefekkür ettiğinde, tek bir an dahi cehennemde bulunmayı göze alamaz. Hatta cehennemde bulunmak bir yana, cehenneme yaklaşmaktan bile şiddetle kaçınır. Çünkü cehennem, bir insanın dünyada tahayyül dahi edemeyeceği zorluklarla, acılarla, sıkıntılarla, azaplarla, çirkinliklerle dolu bir mekandır. Allah Kuran'da cehennem azabının, insanların yok olmak isteyecekleri kadar şiddetli bir azap olduğunu bildirmiştir:

Elleri boyunlarına bağlı olarak, sıkışık bir yerine atıldıkları zaman, orada yok oluşu isteyip-çağırırlar. (Furkan Suresi, 13)

(Cehennem bekçisine:) "Ey Malik (bekçi), Rabbin bizim işimizi bitirsin" diye haykırdılar. O: "Gerçek şu ki siz, (burda) kalacak kimselersiniz" dedi. (Zuhruf Suresi, 77)

Allah'ı gereği gibi tanımayan ve sıfatlarını takdir edemeyen insanlar ise, O'nun inkarcılar için hazırladığı cehennemin şiddetini de takdir edemezler. Bu da onlarda gafletten kaynaklanan bir umursamazlık meydana getirir. Öyle ki cehennemden korkup sakınarak hareket etmek yerine, yaptıkları bazı fiiller için belli bir süre cehenneme girmeyi bile göze alabilirler. Bu, toplumda oldukça yaygın bir görüştür. Nefsinin istek ve tutkuları uğruna Allah'ın emir ve yasaklarını aşanlar hep "cehennemde cezamı çeker sonra nasıl olsa cennete giderim" gibi bir inanca sahiptirler. Bu kişiler dünya hayatından istedikleri gibi yararlanıp, bunun karşılığında cehennemde bir süre kalacaklarını, daha sonra bağışlanacaklarını düşünürler. Oysa hiçbir insanın -Allah'ın dilemesi dışında- böyle bir garantisi yoktur.

Cehennem sonsuza kadar var olacak bir azap yeridir. Ve Allah, rızasına göre yaşamayan her insanı sonsuza dek bu azap yurdunda tutabilir. "Nasıl olsa bir süre kalır cehennemden çıkarım" mantığıyla düşünenler, Allah'tan gereği gibi korkmayan, O'nun azabını düşünüp kavramayan kişilerdir. Nitekim Allah bu zan ile hareket eden insanlardan ve onların uğrayacakları sondan Kuran'da söz etmiştir:

Dediler ki: "Sayılı günlerin dışında, ateş asla bize değmeyecektir." De ki: "Allah Katından bir ahid mi aldınız? -ki Allah asla ahdinden dönmez- Yoksa Allah'a karşı bilmediğiniz bir şeyi mi söylüyorsunuz?" Hayır; kim bir kötülük işler de günahı kendisini kuşatırsa, (artık) onlar, ateşin halkıdırlar, orada süresiz kalacaklardır. İman edip salih amellerde bulunanlar ise cennet halkıdırlar, orada süresiz kalacaklardır. (Bakara Suresi, 80-82)

Bu konuda Kuran'da yer alan bir diğer ayet ise şöyledir:

Bu, onların: "Ateş bize sayılı günler dışında kesinlikle dokunmayacak" demelerindendir. Onların bu iftiraları, dinleri konusunda kendilerini yanılgıya düşürmüştür. (Al-i İmran Suresi, 24)

Allah'ın yukarıdaki ayetleriyle dikkat çektiği gibi, kimin ne kadar azap çekeceğini, cehennemde kimin ne kadar kalacağını ancak Allah bilir. Dünyadayken "cezamı çeker çıkarım" diyerek, kibirli ve gafil bir zihniyetle kendilerini kandıran bu insanların cehennemde yaşayacakları çaresizlik ve şaşkınlığı ise Allah ayetlerinde şöyle bildirir:

...(Allah) Diyecek ki: "Allah'ın dilediği dışta olmak üzere, ateş sizin içinde süresiz kalacağınız konaklama yerinizdir." Şüphesiz Rabbin, hüküm ve hikmet sahibi olandır, bilendir. (Enam Suresi, 128)

Fasık olanlar içinse, artık onların da barınma yeri ateştir. Oradan her çıkmak istediklerinde, geri çevrilirler ve onlara: "Kendisini yalanladığınız ateş azabını tadın" denir. (Secde Suresi, 20)

(Orda) Ateşten çıkmak isterler, ama ondan çıkacak değiller. Onlar için sürekli bir azab vardır. (Maide Suresi, 37)

Eğer yukarıdaki ayetlerde söz edilen kişilerden olmak istemiyorsanız, bu konu üzerinde bir kez daha düşünün. Ve sakın "nasıl olsa cennete giderim", "cezamı çeker cehennemden çıkarım" gibi boş zanlarla kendinizi kandırmayın. Kendinizi cahiliye kıstasları ile değil, Kuran ayetleri ile değerlendirin. Allah Kuran'da cennetine yakışır bir insanın nasıl olması gerektiğini tüm ayrıntıları ile bildirmiştir. Bunun dışında hiçbir fikir

bu konuda ölçü olamaz. Unutmayın; hiç kimsenin cennete gideceği garanti altında değildir. Aksine dünyada imtihanı devam eden her insan için cehenneme gitme tehlikesi mevcuttur. Allah'ın en samimi ve vicdanlı kulları olan peygamberlerin bile bu konuda Allah'a dua ettiklerine Kuran'da şöyle dikkat çekilir:

... Göklerin ve yerin Yaratıcısı, dünyada ve ahirette benim velim Sensin. Müslüman olarak benim hayatıma son ver ve beni salihlerin arasına kat. (Yusuf Suresi, 101)

Bu durumda kimse kendisini kandırmasın; Allah'a boyun eğip teslim olmadığı ve Rabbimiz'i razı etmediği sürece hiç kimse cennetin kapılarından içeri giremeyecektir. Allah bir ayetinde bunun imkansız olduğunu insanlara çok açık bir örnekle bildirmiştir:

Şüphesiz ayetlerimizi yalanlayanlar ve onlara karşı büyüklenenler, onlar için göğün kapıları açılmaz ve halat (ya da deve) iğnenin deliğinden geçinceye kadar cennete girmezler. Biz suçlu-günahkarları işte böyle cezalandırırız. (Araf Suresi, 40)

"Herkes öyle düşünüyordu, ben de onlara uymaya mecbur kaldım" diyenler

İnsanların yanılgıya düştükleri pek çok konuda topluluk psikolojisinin etkisi büyüktür. Özellikle din ahlakından uzak yaşayan toplumlarda yanlış ya da kötü de olsa çoğunluğun benimsediği düşünce ya da tavırlar kişi tarafından da benimsenmeye başlanır. Kişi aslında vicdanen doğruyu bilmesine rağmen sırf kalabalığın etkisiyle "bu kadar kişinin bir bildiği vardır" gibi hatalı bir fikirle vicdanını susturur ve çoğunluğa uyar. Halbuki çoğunluk hiçbir konuda ölçü olamaz. İnsanlara doğruyu yanlıştan ayırt etmeleri için indirilmiş olan ölçü yalnızca Kuran'dır. Kuran dışında birtakım kıstasları kabul edenler ve uyanlar çok büyük hatalara düşerler. Nitekim Allah Kuran'da insanları çoğunluğa uymamaları konusunda açıkça uyarmıştır:

Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan söylerler.' (Enam Suresi, 116)

Çoğunluğa uymanın temelinde "herkes öyle düşünüyordu, ben de onlara uymaya mecbur olduğumu düşündüm" gibi aciz bir mantık yatar. Yani kişi doğru bildiğinden vazgeçip çoğunluğa uymadığı takdirde insanların tepkisini çekmekten, onlar tarafından kınanmaktan ya da dışlanmaktan çekinir. Bu, genç yaşlı tüm insanlar arasında son derece yaygın bir mantıktır. Sırf bu yüzden ibadetlerini yerine getirmeyen, bir ömür boyu Allah'ın rızasını unutup çoğunluğun rızası için yaşayan insanlar vardır. Oysa insan

yüzlerce, binlerce insanın değil yalnızca Allah'ın rızasını aramakla sorumludur. Aynı şekilde insan kimin ne düşüneceğini hesaplamak ve buna göre hareket etmek durumunda da değildir. Allah Kuran'la insanları her türlü bağımlılıktan özgürlüğe kavuşturmuştur. İnsan yalnızca Allah'a hesap verecek ve Kuran'a uyup uymadığından sorulacaktır.

Nitekim bu gerçeği aslında her insan gayet iyi bilmektedir. Ama birçok kişi bu bahaneyi öne sürerek kendisini kandırmakta ve çevresindekileri de kandırabileceğini düşünmektedir. Ama ahirete gittiğinde, peşlerinden sürüklendiği kalabalık insan toplulukları, kendilerini azaptan kurtaramadıkları gibi onu da kurtaramazlar. Allah Kuran'da bu kişilerin durumlarını şöyle haber verir:

Hayır; eğer o, (bu tutumuna) bir son vermeyecek olursa, andolsun, onu perçeminden tutup sürükleyeceğiz; O yalancı, günahkar olan alnından. O zaman da meclisini (yakın çevresini ve yandaşlarını) çağırsın. Biz de zebanileri çağıracağız. Hayır; ona boyun eğme (Rabbine) Secde et ve yakınlaş. (Alak Suresi, 15-19)

Bu durumdaki bir insan, dünyadayken çevresinin hatırı için Allah'ın rızasını göz ardı etmiş, hesap günüyle karşılaşacağını hiç aklına getirmemiştir. Şimdi, çok önemsediği ve uğruna Allah'ın rızasını göz ardı ettiği o "dinden uzak çoğunluk"la beraber cehenneme girecektir. O halde siz bu gerçeği bile bile sakın çoğunluğu bahane ederek kendinizi kandırmayın ve din ahlakından uzaklaşmayın. Hiçbir konuda çoğunluğa uymak zorunda değilsiniz. Kuran'a göre doğru bildiğinizden asla vazgeçmeyin ve tek başınıza da olsanız hakkı yaşayın. Unutmayın, Allah'ın rızasını arama konusunda gösterdiğiniz kararlılık, sonsuza kadar büyük bir rahmet içinde yaşamanıza vesile olacaktır.

"Bilim adamları dini inkar ediyordu, onlara inandım" diyerek kendini kandıranlar

İnsanların dini inkar etmek için öne sürdükleri mazeretlerden biri de, Allah'ı ve ahiret gününü inkar etme yanılgısına düşen bilim adamlarının varlığıdır.

Özellikle içinde yaşadığımız dönem, bilimin ciddi şekilde ilerlediği, bilimsel açıdan tarih boyunca yaşanmamış pek çok tecrübenin ve gelişmenin yaşandığı bir yüzyıldır. Bilim ve teknolojinin sağladığı imkanlarla evrendeki düzen ve tasarım görülmekte, Allah'ın yarattığı sistemlerin kusursuzluğu anlaşılmakta, canlıların sahip olduğu pek çok yaratılış gerçeği daha yakından tanınmakta, Kuran'ın mucizeleri teker teker keşfedilmektedir.

Ancak bir de bilimi kendi dünyevi çıkarları için kullanan, inkarcı zihniyetlerini onunla desteklemeye çalışan kişiler vardır. Bu kişiler "bilim adamı" sıfatıyla ortaya çıkmakta, ancak bilimi gerçekleri araştırıp bulmak için değil, kendi ideolojilerini

beslemek için kullanmaktadırlar. Bu kişiler evrendeki ve canlılardaki kusursuz yaratılışı ve mucizevi özellikleri görmezden gelerek, herşeyin tesadüfler sonucu kendiliğinden var olduğu gibi gerçek dışı bir iddia ile ortaya çıkmaktadırlar. Bu çevrelerin amacı, Allah'ın varlığını inkar etmek ve toplumlara da inkar ettirmektir. Bu yolla hiç kimseye karşı sorumluluk hissetmeyen, başıboş bireylerden oluşan, her türlü ahlaksızlığın yaygın olarak yaşandığı toplumlar oluşturmak istemektedirler.

İnsanların çoğu da, bilim adamı görüntüsüyle kendi fikirlerini yaymaya çalışan bu kişilerden etkilenmektedir. Tüm bilim adamları herşeyi bilen, her konuda en doğru teşhisi yapabilen, en zeki ve akıllı kişiler olarak kabul edilmektedir. Oysa bu hatalı bir anlayıştır. Elbette bilimi doğru bir amaçla kullanan, pek çok konuda bilgisinden istifade edilebilecek, değerli bilim adamları vardır. Ama bilim çevrelerinde, bu sınıflandırmanın dışında, dünyevi çıkarları için gerçekleri saptıran, gizleyen, insanları yanlış bir yola sürükleyen kişiler de mevcuttur. Bu yüzden tüm insanlar gibi bilim adamları da sahip oldukları bilgilerin, ünvanların çokluğuna göre değil, sahip oldukları bilgileri yaratılış amaçlarına uygun kullanıp kullanmadıklarına, Allah'ın razı olacağı şekilde yaşayıp yaşamadıklarına göre değerlendirilmelidirler. Allah'a iman eden bir insan için doğru olan budur.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Allah Kuran'da insanların çoğunluğuna uymanın zarar getireceğine, bu çoğunluğun inkarda direttiklerine dikkat çekmiştir. Bu durumda insanın, başkalarının sözlerini hiç araştırmadan, detaylarını öğrenmeden kabul etmesi değil, kendi aklı ve vicdanıyla değerlendirmesi ve buradan doğru sonuca ulaşması gerekir. Allah bir ayetinde, "Hakkında bilgin olmayan şeyin ardına düşme; çünkü kulak, göz ve kalp, bunların hepsi ondan sorumludur." (İsra Suresi, 36) diye emretmektedir. İşte bu yüzden insanın kendisine söylenen herşeyi peşinen kabul ederek ardına düşmesi kendisini kandırmasından başka bir şey değildir.

İnsan Allah'ın kendine emrettiği şekilde hakka uymakla ve insanlara da hakkı tavsiye etmekle sorumludur. Gerçek böyleyken, mazeretler öne sürmesi, kendini ve çevresindekileri kandıracak bahanelerle ortaya çıkması ahirette hiçbir yarar sağlamayacaktır. Allah insanları inkara davet eden ve onlara bu konuda vaatlerde bulunan kişilerin her zaman olacağını Kuran'da haber vermiştir. Allah bu kişilerin de, onlara uyanların da hüsranla karşılaşacaklarını şöyle hatırlatmıştır:

İnkar edenler, iman edenlere dedi ki: "Siz bizim yolumuzu izleyin, hatalarınızı biz yüklenelim." Oysa kendileri, onların hatalarından hiçbir şeyi yüklenecek değildir. Gerçekten onlar, elbette yalancıdırlar. Şüphesiz onlar, hem kendi yüklerini, hem kendi yükleriyle birlikte başka yükleri de yüklenecekler ve kıyamet günü, düzüp uydurduklarına karşı sorguya çekileceklerdir. (Ankebut Suresi, 12-13)

KENDİNİ KANDIRANLARI BEKLEYEN SON

Kitabın başında Hz. İbrahim'in, kendisine bir öğreten olmadığı halde vicdanıyla Allah'ın varlığını ve büyüklüğünü kavradığından, Allah'a kulluk etmesi gerektiğini hemen anladığından söz etmiştik. Bilinmelidir ki, her insan aynı vicdana sahiptir; vicdansız insanları yüksek vicdanlı insanlardan ayırt eden, bildikleri gerçeklere gözlerini kapatmaları ve kulaklarını tıkamalarıdır.

Allah'ın Kuran'da övdüğü bir peygamber olan Hz. İbrahim gibi hayatlarının her anında vicdanlarının sesine uyan insanlar, güzel ve huzurlu bir yaşam sürdürürler. Çünkü bu insanlar doğruya uymanın ve ahirette güzel bir karşılık ummanın verdiği manevi rahatlık içindedirler. Vicdanlarına uymayan insanlar için ise bunun tam tersi geçerlidir. Bu insanlar doğru olanı uygulamamanın, hak olana tabi olmamanın ve bunun karşılığında da büyük bir ceza olacağını bilmenin gizli sıkıntısını, yani vicdan azabını içlerinde yaşarlar. Nereye gitseler, ne yapsalar bu sıkıntı peşlerini bırakmaz. Dünyanın en büyük servetine de sahip olsalar, ülke ülke de dolaşsalar üstlerindeki bu manevi baskıdan kurtulamazlar.

Aslında çekilen bu vicdan azabı, yaptığı yanlışlıktan dönmesi için kişiye Allah'tan bir uyarıdır. Dolayısıyla mümin olanlar için büyük bir nimettir. Çünkü kişinin aklının başına gelmesine bir vesile, tevbe edip davranışlarını düzeltmesine bir teşviktir. Ama din ahlakından ve samimiyetten uzak insanlar için de gerçek manada bir azaptır. Onlar yaşadıkları bu sıkıntının sebebini bildikleri halde telafi etme yoluna gitmek yerine bunun nedenini anlamazlıktan gelirler. Gösterdikleri bu direnç yüzünden de hayatları boyunca gerçek manada mutlu ve huzurlu olamazlar.

İşte kitabın başından bu yana söz ettiğimiz, gerçekleri bildikleri halde görmezlikten ve anlamazlıktan gelerek kendilerini kandıran insanlar bir ömür boyu bu manevi azap içinde yaşarlar. Vicdanları böylesine bir azap ve baskı içindeyken onlar kendilerine sahte mutluluklar yaratmaya çalışır, ama başaramazlar. Çünkü azap içindeki vicdanı rahatlatmanın yegane yolu Allah'a tevbe ederek buna sebep olan hatayı terk etmektir.

Eğer siz de vicdanınızı dinlemek yerine çeşitli bahanelerle kendinizi kandırıp nefsinizin istek ve tutkularına uyarsanız, asla kendinizden savamayacağınız manevi bir azap içinde yaşarsınız. Ancak kendinizi kandırmanız dolayısıyla ebedi hayatınız içinde yaşayacağınız sıkıntı sadece dünyadaki sıkıntılar ile sınırlı kalmaz. Çünkü Allah dünyada kendilerini kandırarak hesap gününü göz ardı eden insanların ahirette de büyük bir azap ve pişmanlıkla karşılaşacaklarını haber vermiştir. Nitekim Kuran'da hesap günü "aldanma" günü olarak da anılmaktadır:

Sizi toplanma günü için birarada toplayacağı gün; işte bu aldanma (teğabün) günüdür. Kim Allah'a iman edip salih bir amelde bulunursa (Allah) onun kötülüklerini örter ve içinde ebedi kalıcılar olmak üzere altından ırmaklar akan cennetlere sokar. İşte büyük 'mutluluk ve kurtuluş (fevz)' budur. İnkar edip ayetlerimizi yalanlayanlara gelince; onlar da içinde sürekli kalıcılar olmak üzere, ateşin halkıdırlar. Ne kötü bir dönüş yeridir o. (Teğabün Suresi, 9-10)

Ayetlerde bildirilen, "aldanma günü", insanın ölümüyle birlikte başlar, dirilişle ve hesapla devam eder, inkarcıların ebedi yurtları olan cehenneme yollanmasıyla son bulur. Dünyadayken kendilerini çeşitli bahanelerle kandıran, şeytanın vaatlerine aldanan insanların, cehennemde karşılaşacakları olaylardan bazıları Kuran'da şöyle haber verilmiştir:

O, ölüm sarhoşluğu, bir gerçek olarak gelip de, (insana) "İşte bu, senin yan çizip-kaçmakta olduğun şeydir" (denildiği zaman da). Sur'a da üfürülmüştür. İşte bu, tehdidin (gerçekleştiği) gündür. (Artık) Her bir nefis, yanında bir sürücü ve bir şahid ile gelmiştir. "Andolsun, sen bundan gaflet içindeydin; işte Biz de senin üzerindeki örtüyü açıp-kaldırdık. Artık bugün görüş-gücün keskindir." Onun yakını olan (ve yanından ayrılmayan melek) dedi ki: "İşte bu, yanımda hazır durumda olan şey. Siz ikiniz (ey melekler), her inatçı nankörü atın cehennemin içine, hayra engel olan, saldırgan şüpheciyi, ki o, Allah'la beraber başka bir ilah edinmişti. Artık ikiniz, onu en şiddetli olan azabın içine atın." Onun yakın-dostu (saptırıcı) dedi ki: "Rabbimiz, ben onu kışkırtıp-azdırdım. Ancak kendisi (haktan) uzak bir sapıklık içindeydi." (Allah buyurur:) "Benim huzurumda çekişip-durmayın. Ben size daha önce 'kesin bir uyarı' göndermiştim. Huzurumda söz değişikliğe uğratılmaz ve Ben kullara zulmedici değilim." O gün cehenneme diyeceğiz: "Doldun mu?" O da: "Daha fazlası var mı?" diyecek. (Kaf Suresi, 19-30)

KENDİNİ KANDIRMAK YERİNE SAMİMİYET

Sonsuzluk içinde insan yalnızca bir kere denenir ve bu deneme süresi onar senelik ortalama 6-7 dilimden oluşur. Ve kişinin sonsuz yaşamını bu deneme süresi içindeki tavrı belirler. Bu kısacık, ama son derece ehemmiyetli süreyi de insan kendisini kandırarak geçirirse imtihanı kaybeder. İşte gerçek olan budur; insan kendini kandırarak ne gerçeği değiştirebilir, ne de sorumluluktan kurtulabilir.

Tam tersine insanın dünyada gerçeklerden kaçması yalnızca kendi aleyhinedir. Bu kişi vicdanını örterek kendini aldattığı, türlü bahane ve gerekçelerle rahatlatmaya çalıştığı her an aslında korkunç bir kayıp içindedir. Ahirette ise bu akılsızlığı nedeniyle -Allah'ın dilemesi dışında- telafisi asla mümkün olmayacak bir pişmanlık içinde olacaktır.

Durum böyleyken insanın değil kendisini kandırması, son derece açık bir şuurla ve dikkatle kulluk görevini yerine getirmesi gerekir. Bu da, kişinin her an vicdanının sesini dinlemesi ve Allah'ın kitabına uyması ile mümkündür. Samimi olarak iman eden bir insan için başka bir yol yoktur. İnsanın dünyada yaşadığı süre boyunca her geçen saniye ölüme ve hesap gününe biraz daha yaklaştığını, yaptığı her davranışın, aklından geçen her düşüncenin Allah'ın bilgisi dahilinde olduğunu ve bunlardan sorumlu tutulacağını düşünmesi, kendisi için en güzel ve kazançlı olan yoldur.

Dikkat edin, Allah'a karşı samimi olmaya yönelten bu yol, insan için en kolay olanıdır. Bir anlık düşünmenin ve karar almanın ardından insan tüm yaşamı boyunca bu kararın getirdiği şuur açıklığı ile yaşayabilir. Bu şuur açıklığını kazandığında ise hiçbir konuda kendini kandırarak, kendi kendini ebedi bir zarara uğratmaz.

Unutmayın; kendini kandırmak insan için, bir nevi ateşle oynamaktır. Kişi, bu şekilde oyalanırken ve tam da dünyaya dalmışken bir anda canını teslim almaya gelen melekleri yanında bulabilir. Melekler canını, bir ayetin ifadesiyle "ta derinden acı ile sökerlerken" acaba aynı oyunu ve kandırmacayı sürdürebilecek midir?

"Ne iyi ettim, dünyadaki hayatım boyunca yedim, içtim, gezdim, eğlendim, sorumluluklarımı, kulluk vazifemi göz ardı ettim, hiç düşünmedim" diyebilecek midir? Kuşkusuz ki hayır. Bu, en gafil insanın bile aklından geçiremeyeceği bir düşüncedir. Tam tersine o anda tarifsiz bir korku, dehşet ve panik yaşayacaktır. Ama bu daha başlangıçtır, cehennemin kapılarından içeri girdiğinde bu korku ve pişmanlık dayanılmaz boyutlara varacak, ruhu sonsuz bir yıkıma uğrayacaktır.

Bu, bütün insanların aklından bir an bile çıkarmaması gereken bir gerçektir. Allah bu gerçeği ayetlerinde hatırlatırken, kendilerini kandıran insanların pişmanlıklarını ve çaresizliklerini de şöyle bildirmektedir:

Azab size gelip çatmadan evvel, Rabbinize yönelip-dönün ve O'na teslim olun. Sonra size yardım edilmez. Rabbinizden, size indirilenin en güzeline

uyun; siz hiç şuurunda değilken, azab apansız size gelip çatmadan evvel. Kişinin (yana yakıla) şöyle diyeceği (gün): "Allah yanında (kullukta) yaptığım kusurlardan dolayı yazıklar olsun (bana) doğrusu ben, (Allah'ın diniyle) alay edenlerdendim." Veya: "Gerçekten Allah bana hidayet verseydi, elbette muttakilerden olurdum" diyeceği, ya da azabı gördüğü zaman: "Benim için bir kere daha (dünyaya dönme fırsatı) olsaydı da, ihsan edenlerden olsaydım" (diyeceği günden sakının). (Zümer Suresi, 54-58)

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı. Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu. Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı

hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c.271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama

hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır. Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir. Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983, s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu

birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir.

Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272) Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (Time, Kasım 1996) Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş

olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır. Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır. Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri

malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya

çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve

başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey,

bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

...Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde de, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise,

kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini

hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

Dünya hayatında her insan doğar, büyür, eğitim görür, iş hayatına atılır. Evlenir, çocuk sahibi olur, ve itibar kazanmak için çalışır, sonra çocuklarını evlendirir, torun sahibi olur. Bunların tümü elbette ki gerekli olan işlerdir. Ancak din ahlakından uzak toplumlarda yaşayan insanlar sadece bunlar gibi birkaç dünyevi amaç ve ideal için yaşarlar. Oysa dünya hayatı çok kısadır ve insanın dünyada bulunuşunun asıl amacı Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini kazanmak için uğraşmaktır. Bu gerçeği unutup sadece dünyevi işlerle oyalananlar büyük bir yanılgı içindedirler ve kendilerini kandırmaktadırlar.

Her insan hiç ummadığı bir anda hayatın en büyük ve kaçınılmaz gerçeklerinden biriyle karşılacaktır. Ölüm vakti gelmiştir. Çevresinde birçok insanın ölümüne şahit olmuş, buna rağmen kendi ölümünü her zaman uzak görmüştür. Dünya için var gücüyle çalışmıştır ama ölümden sonrası için hiçbir hazırlığı yoktur.

Kendini kandıran insan, ölüm gibi gerçeklerden ve Allah'a karşı olan sorumluluklarındana kaçabileceğini zanneder. Oysa kendini kandırmak insanın kurtuluşu için bir çare değildir; aksine insanı, sonu cehennemle bitecek çıkmaz bir yola sürükler...

Bu kitapta insanların hayatları boyunca kendilerine kandırdıkları konular ve anlamazlıktan geldikleri gerçekler hatırlatılmakta ve bu yolun insanı nasıl bir zarara sürükleyeceği tarif edilmektedir.